TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2011. gada 29. martā *

Lieta C-96/09 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2009. gada 4. martā iesniedza

Anheuser-Busch Inc., Sentluisa [*Saint Louis*] (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv V. fon Bomharda [*V. von Bomhard*] un B. Gēbels [*B. Goebel*], *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki —

Budějovický Budvar, národní podnik, Česke Budejovice [*České Budějovice*] (Čehijas Republika), ko pārstāv F. Faigenbauma [*F. Fajgenbaum*], T. Lahacinskis [*T. Lachacinski*], K. Pečs [*C. Petsch*] un S. Skuli-Logoteti [*S. Sculy-Logotheti*], advokāti,

prasītāja pirmajā instancē,

Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv A. Foliārs-Mongirāls [*A. Folliard-Monguiral*], pārstāvis,

atbildētājs pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — angļu.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], H.N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), K. Šīmans [*K. Schiemann*] un D. Švābi [*D. Šváby*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Levits, U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], M. Safjans [*M. Safjan*] un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 2. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2010. gada 14. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību *Anheuser-Busch Inc.* (turpmāk tekstā — "*Anheuser-Busch*") lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas [tagad — "Vispārējā

tiesa"] 2008. gada 16. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/06 *Budějovický Budvar*/ITSB — *Anheuser-Busch* ("BUD") (Krājums, II-3555. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru šī tiesa apmierināja prasības, kuras *Budějovický Budvar, národní podnik* (turpmāk tekstā — "*Budvar*") bija cēlusi par Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) Apelāciju otrās padomes 2006. gada 14. jūnija (lieta R 234/2005-2) un 2006. gada 28. jūnija (lietas R 241/2005-2 un R 802/2004-2), kā arī 2006. gada 1. septembra (lieta R 305/2005-2) lēmumiem (turpmāk tekstā — "apstrīdētie lēmumi") attiecībā uz iebildumu procesiem saistībā ar *Anheuser-Busch* iesniegtajiem pieteikumiem kā Kopienas preču zīmi reģistrēt apzīmējumu "BUD".

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

2 1958. gada 31. oktobra Lisabonas Vienošanās par cilmes vietu nosaukumu aizsardzību un to starptautisko reģistrāciju, kas pārskatīta Stokholmā 1967. gada 14. jūlijā un grozīta 1979. gada 28. septembrī (Apvienoto Nāciju līgumu Krājums [*Recueil des traités des Nations unies*], 828. sēj., Nr. 13172, 205. lpp.; turpmāk tekstā — "Lisabonas vienošanās"), 1.–5. pantā ir noteikts:

"*1. pants*

1) Valstis, kurām ir piemērojama šī vienošanās, veido Īpašu savienību Rūpnieciskā īpašuma aizsardzības savienības ietvaros.

2) Atbilstoši šīs vienošanās noteikumiem tās savā teritorijā apņemas aizsargāt citu Īpašās savienības valstu preču cilmes vietu nosaukumus, kas kā tādi ir atzīti un aizsargāti izcelsmes valstī un reģistrēti Konvencijā par Pasaules Intelektuālā īpašuma organizācijas [*WIPO*] dibināšanu norādītajā Starptautiskajā birojā intelektuālā īpašuma jautājumos […].

2. pants

1) Šīs vienošanās izpratnē par cilmes vietas nosaukumu uzskata valsts, reģiona vai noteiktas vietas ģeogrāfisko apzīmējumu, ko izmanto, lai apzīmētu šādas izcelsmes preci, kuras kvalitāti vai īpašības ir radījusi vienīgi vai galvenokārt ģeogrāfiskā vide ar tās raksturīgajiem dabas un cilvēciskajiem faktoriem.

2) Izcelsmes valsts ir valsts, kuras nosaukums vai kurā esoša reģiona vai vietas nosaukums veido cilmes vietas nosaukumu, kas precei piešķir atpazīstamību.

3. pants

Aizsardzība tiek piešķirta pret jebkādu neatļautu izmantošanu vai imitāciju, pat ja ir norādīta preces patiesā izcelsme vai ja nosaukums izmantots tulkotā veidā vai ir kopā ar tādām norādēm kā "veids", "tips", "kā ražots", "imitācija" vai līdzīgām norādēm.

4. pants

Šīs vienošanās noteikumi nekādā ziņā neizslēdz aizsardzību, kas cilmes vietu nosaukumiem katrā Īpašās savienības valstī jau ir piešķirta, pamatojoties uz citiem

starptautiskiem dokumentiem, tādiem kā 1883. gada 20. marta Parīzes Konvencija par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību, kā arī turpmākie tās grozījumi un Madrides 1891. gada 14. aprīļa Nolīgums attiecībā uz represijām par kļūdainām vai maldinošām izcelsmes norādēm uz precēm, kā arī turpmākie tā grozījumi, vai arī valsts tiesību aktiem vai judikatūru.

5. pants

1) Atbilstoši Īpašās savienības valstu Iestāžu pieteikumam Starptautiskais birojs veic cilmes vietu nosaukumu reģistrāciju par labu publiskām vai privātām fiziskām vai juridiskām personām, kurām atbilstoši to valsts tiesību aktiem ir tiesības veikt šādu nosaukumu izmantošanu.

2) Starptautiskais birojs nekavējoties informē dažādu Īpašās savienības valstu Iestādes par reģistrācijām un veic to publikāciju periodiskā biļetenā.

3) Valstu Iestādes drīkst paziņot par nespēju nodrošināt cilmes vietas nosaukuma, par kura reģistrāciju ticis sniegts ziņojums, aizsardzību vienīgi tad, ja šo Iestāžu paziņojums, kas iekļauj iemeslus, Birojam ir iesniegts viena gada laikā, skaitot no ziņojuma par reģistrāciju saņemšanas un ievērojot, ka attiecīgajā valstī šāds paziņojums nerada negatīvas sekas attiecībā uz citām nosaukuma aizsardzības formām, kuras tā īpašnieks atbilstoši iepriekš minētajam 4. pantam varētu pieprasīt.

[…]"

3 Lisabonas vienošanās izpildes kārtības, kas stājusies spēkā 2002. gada 1. aprīlī, 9. un 16. noteikumā ir paredzēts:

"9. noteikums

Paziņojums par atteikumu

1) Visus paziņojumus par atteikumu līgumslēdzējvalsts, attiecībā uz kuru atteikums ir izdots, kompetentās iestādes paziņo Starptautiskajam birojam, un tiem jābūt šo iestāžu parakstītiem.

[…]

16. noteikums

Spēkā neesamība

1) Ja starptautiskas reģistrācijas iedarbība līgumslēdzējvalstī ir kļuvusi par spēkā neesošu un spēkā neesamība ir kļuvusi neapstrīdama, šīs līgumslēdzējvalsts kompetentās iestādes par šo spēkā neesamību paziņo Starptautiskajam birojam. […]

[…]"

4 1975. gada 10. martā saskaņā ar Lisabonas vienošanos cilmes vietas nosaukums "Bud" attiecībā uz alu tika reģistrēts *WIPO* ar Nr. 598.

Divpusējie līgumi

Divpusējā konvencija

5 1976. gada 11. jūnijā Austrijas Republika un Čehoslovākijas Sociālistiskā Republika noslēdza Nolīgumu par cilmes vietu nosaukumu, ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un citu norāžu par lauksaimniecības preču un rūpniecības izstrādājumu izcelsmi aizsardzību (turpmāk tekstā — "Divpusējā konvencija").

6 Pēc Divpusējās konvencijas apstiprināšanas un ratifikācijas tā tika publicēta 1981. gada 19. februāra *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* (*BGBl.* 75/1981). Atbilstoši Divpusējās konvencijas 16. panta 2. punktam tā stājās spēkā 1981. gada 26. februārī uz nenoteiktu laiku.

7 Divpusējās konvencijas 1. pantā ir paredzēts:

"Katra līgumslēdzēja valsts apņemas veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai izcelsmes norādes, cilmes vietu nosaukumus un citus nosaukumus, kas norāda uz lauksaimniecības un rūpniecības preču, kuras ietilpst 5. pantā minētajās grupās un kuras ir precizētas 6. pantā paredzētajā nolīgumā, izcelsmi, kā arī 3. un 4. pantā un 8. panta 2. punktā minētos vārdus un aprakstus efektīvi aizsargātu pret negodīgu konkurenci komercdarbībā."

8 Saskaņā ar Divpusējās konvencijas 2. panta noteikumiem:

"Ar izcelsmes norādēm, cilmes vietu nosaukumiem un citiem izcelsmi norādošiem nosaukumiem šī līguma izpratnē saprot visas norādes, kas tieši vai netieši ir saistītas ar preces izcelsmi. Šāda norāde parasti ietver ģeogrāfisku nosaukumu. Tomēr, ja izcelsmes valsts ieinteresēto personu loks šādi preces nosaukumā saskata saikni ar ražotājvalsts norādi, tajā var būt ietvertas arī citas norādes. Minētie nosaukumi papildus ģeogrāfiski noteiktas izcelsmes teritorijas norādei var ietvert arī norādes saistībā ar attiecīgās preces īpašībām. Šīs preču konkrētās īpašības ir radušās ekskluzīvi vai galvenokārt ģeogrāfiskas vai cilvēku ietekmes rezultātā."

9 Divpusējās konvencijas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

"[…] nolīgumā, kas jānoslēdz saskaņā ar 6. pantu, minētās Čehoslovākijas norādes Austrijas Republikā tiek rezervētas ekskluzīvi Čehoslovākijas precēm."

10 Divpusējās konvencijas 5. panta 1. punkta B daļas 2. punktā alus ir ietverts to Čehijas preču grupā, uz kurām attiecas ar šo konvenciju ieviestā aizsardzība.

11 Saskaņā ar Divpusējās konvencijas 6. panta noteikumiem:

"Nosaukumi, kuri ir saistīti ar precēm, kam ir piemērojami 2. un 5. pantā minētie nosacījumi, kuri ir aizsargāti ar nolīgumu un kuri līdz ar to nav nosaukumi, kas ir sugas vārdi, tiks uzskaitīti starp abu līgumslēdzēju valstu valdībām noslēdzamajā nolīgumā."

Divpusējais nolīgums

12 Atbilstoši Divpusējās konvencijas 6. pantam 1979. gada 7. jūnijā tika noslēgts šīs konvencijas īstenošanas nolīgums (turpmāk tekstā — "Divpusējais nolīgums" un — kopā ar divpusējo konvenciju — "attiecīgie divpusējie līgumi").

13 Divpusējā nolīguma B pielikumā ir noteikts:

"Lauksaimniecības un rūpniecības preču Čehoslovākijas nosaukumi

[…]

B Pārtika un lauksaimniecība (izņemot vīnu)

[…]

2. Alus

Čehijas Sociālistiskā Republika

[…]

"Bud"

[…]."

Savienības tiesības

14 Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) ir atcelta un aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.). Tomēr šai tiesvedībai joprojām ir piemērojama Regula Nr. 40/94 redakcijā, kas izriet no Padomes 2004. gada 19. februāra Regulas (EK) Nr. 422/2004 (OV L 70, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 40/94").

15 Regulas Nr. 40/94 8. panta ar virsrakstu "Relatīvs atteikuma pamatojums" 4. punktā ir noteikts:

"Ja nereģistrētas preču zīmes vai citas plašākā nekā tikai vietējas nozīmes [mēroga] tirdzniecībā [komercdarbībā] izmantotas zīmes īpašnieks iebilst, tad preču zīmi, par kuru iesniegts pieteikums, nereģistrē, ja atbilstoši Kopienas tiesību aktiem vai tās dalībvalsts tiesību aktiem, kuri attiecas uz šo zīmi:

a) tiesības uz šo apzīmējumu ir iegūtas pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas vai prasītās prioritātes datuma attiecībā uz Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu;

b) šī zīme uzliek [dod] īpašniekam tiesības aizliegt kādas nākošās preču zīmes izmantošanu."

16 Šīs regulas 43. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts:

"2. Pēc pieteikuma iesniedzēja lūguma agrākas Kopienas preču zīmes īpašnieks, kas iesniedzis savus iebildumus, apliecina, ka piecu gadu laikā pirms Kopienas preču zīmes pieteikuma publicēšanas agrākā Kopienas preču zīme ir Kopienā faktiski izmantota saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, uz ko tā ir reģistrēta un ko šī persona uzskaita kā savu iebildumu pamatojumu vai arī norāda pamatotus tās neizmantošanas iemeslus, ar nosacījumu, ka agrākā Kopienas preču zīme tobrīd ir reģistrēta ne mazāk kā piecus gadus. Ja šāda apliecinājuma nav, iebildumus noraida. Ja agrākā preču zīme ir izmantota tikai saistībā ar daļu preču vai pakalpojumu, uz ko tā ir reģistrēta, iebildumu izskatīšanas nolūkos uzskata, ka tā ir reģistrēta tikai attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 2. punktu piemēro attiecībā uz 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētām agrākām [valsts] preču zīmēm, aizvietojot izmantošanu Kopienā ar izmantošanu tajā dalībvalstī, kur agrākā [valsts] preču zīme ir aizsargāta."

17 Atbilstoši Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktam:

"Lietas izskatīšanas procesa laikā Birojs izskata faktus pēc savas iniciatīvas, tomēr lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, Birojs aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu [pamatu un prasījumu], ko puses iesniegušas, pārbaudi."

Tiesvedības priekšvēsture

18 Tiesvedības Pirmās instances tiesā priekšvēsturi, kā tā ir aprakstīta pārsūdzētajā spriedumā, var rezumēt šādi:

19 1996. gada 1. aprīlī, 1999. gada 28. jūlijā, 2000. gada 11. aprīlī un 2000. gada 4. jūlijā *Anheuser-Busch* iesniedza četrus pieteikumus ITSB, lai grafisku un vārdisku preču zīmi "BUD" reģistrētu kā Kopienas preču zīmi attiecībā uz noteiktiem preču veidiem, tostarp alu, kuri ietilpst 16., 21., 25., 32., 33., 35., 38., 41. un 42. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.

20 1999. gada 5. martā, 2000. gada 1. augustā, 2001. gada 22. maijā un 2001. gada 5. jūnijā *Budvar*, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 42. pantu, iesniedza iebildumus attiecībā uz visām reģistrācijas pieteikumos norādītajām precēm.

21 Lai pamatotu savus iebildumus, *Budvar*, balstoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pirmkārt, norādīja uz agrākas preču zīmes, proti, starptautiskas grafiskas preču zīmes "Bud" (Nr. 361 566), kas attiecībā uz alu ir reģistrēta ar spēku Austrijā, Beniluksa valstīs un Itālijā, esamību.

22 Otrkārt, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, *Budvar* norādīja uz cilmes vietas nosaukuma "bud", kas ir aizsargāts, pirmkārt, Francijā, Itālijā un Portugālē atbilstoši Lisabonas vienošanās noteikumiem un, otrkārt, Austrijā atbilstoši attiecīgajiem divpusējiem līgumiem, esamību.

23 Ar 2004. gada 16. jūlija lēmumu ITSB Iebildumu nodaļa pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju vērstos iebildumus apmierināja attiecībā uz 2000. gada 4. jūlija reģistrācijas pieteikumā minētajiem "restorānu, bāru un krogu pakalpojumiem" (42. klase), tostarp uzskatot, ka *Budvar* esot pierādījusi, ka tai ir tiesības uz cilmes vietas nosaukumu "bud" Francijā, Itālijā un Portugālē.

24 Ar 2004. gada 23. decembra un 2005. gada 26. janvāra lēmumiem Iebildumu nodaļa iebildumus, kas bija iesniegti pret trijos pārējos pieteikumos norādīto preču zīmju reģistrāciju, noraidīja, būtībā uzskatot, ka neesot sniegts pierādījums, ka, runājot par Franciju, Itāliju, Austriju un Portugāli, cilmes vietas nosaukums "bud" ir komercdarbībā izmantots ne tikai vietēja mēroga apzīmējums.

25 Lai nonāktu pie šī secinājuma, Iebildumu nodaļa uzskatīja, ka esot jāpiemēro tādi paši kritēji kā tie, kas ir minēti Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punktā, lasot to kopsakarā ar Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu Nr. 40/94 (OV L 303, 1. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas 2005. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1041/2005 (OV L 172, 4. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 2868/95"), 22. noteikuma 2. un 3. punktu, kuri attiecas uz agrāku preču zīmju, ar kurām ir pamatoti iebildumi, "faktiskās izmantošanas" pierādījumu.

26 Pēc tam *Budvar* par Iebildumu nodaļas 2004. gada 23. decembra un 2005. gada 26. janvāra lēmumiem, kā arī par šīs nodaļas 2004. gada 16. jūlija lēmumu tiktāl, ciktāl ar to tika noraidīti iebildumi par citiem pakalpojumiem, kas ietilpst 35., 38., 41. un 42. klasē, iesniedza trīs apelācijas sūdzības.

27 Savukārt *Anheuser-Busch* iesniedza apelācijas sūdzību par ITSB Iebildumu nodaļas 2004. gada 16. jūlija lēmumu tiktāl, ciktāl ar to daļēji tika apmierināti *Budvar* iesniegtie iebildumi.

28 Ar 2006. gada 14. jūnija, 28. jūnija un 1. septembra lēmumiem ITSB Apelāciju otrā padome *Budvar* par ITSB Iebildumu nodaļas 2004. gada 23. decembra un 2005. gada 26. janvāra lēmumiem iesniegtās apelācijas sūdzības noraidīja. Ar 2006. gada 28. jūnija lēmumu minētā Apelāciju padome *Anheuser-Busch* par ITSB Iebildumu nodaļas 2004. gada 16. jūlija lēmumu iesniegto apelācijas sūdzību apmierināja un *Budvar* iesniegtos iebildumus pilnā apmērā noraidīja.

29 Apstrīdētajos lēmumos Apelāciju padome, pirmkārt, norādīja, ka, lai pamatotu savus iebildumus, *Budvar*, šķiet, vairs neatsaucoties uz starptautisko grafisko preču zīmi Nr. 361 566, bet tikai uz cilmes vietas nosaukumu "bud".

30 Otrkārt, Apelāciju padome būtībā uzskatīja, ka esot grūti iedomāties, ka apzīmējumu "BUD" varētu uztvert kā cilmes vietas nosaukumu vai pat kā netiešu ģeogrāfiskās izcelsmes norādi. No tā Apelāciju padome secināja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu iesniegtos iebildumus nevar apmierināt, pamatojoties uz tiesībām, kas ir atspoguļotas kā cilmes vietas nosaukums, bet kas faktiski tādas nav.

31 Treškārt, Apelāciju padome, pēc analoģijas piemērojot Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktu un Regulas Nr. 2868/95 22. noteikumu, uzskatīja, ka *Budvar* attiecībā uz cilmes vietas nosaukuma "bud" izmantošanu Francijā, Itālijā, Austrijā un Portugālē iesniegtie pierādījumi neesot pietiekami.

32 Visbeidzot, Apelāciju padome uzskatīja, ka iebildumi esot jānoraida arī tādēļ, ka *Budvar* nav pierādījusi, ka attiecīgais cilmes vietas nosaukums tai dod tiesības aizliegt vārda "bud" kā preču zīmes izmantošanu Francijā vai Austrijā.

Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

33 Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2006. gada 26. augustā (lieta T-225/06), 2006. gada 15. septembrī (lietas T-255/06 un T-257/06) un 2006. gada 14. novembrī (lieta T-309/06), *Budvar* cēla prasības par apstrīdēto lēmumu atcelšanu.

34 *Budvar* būtībā izvirzīja tikai vienu pamatu, kurš attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumu pārkāpumu un kurš ir iedalīts divās daļās.

35 Pirmajā daļā *Budvar* apstrīdēja Apelāciju padomes secinājumu, saskaņā ar kuru apzīmējumu "BUD" nevarot uzskatīt par cilmes vietas nosaukumu. Otrajā daļā *Budvar* apstrīdēja Apelāciju padomes vērtējumu, saskaņā ar kuru šajā lietā neesot izpildīti Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā minētie nosacījumi.

36 Saistībā ar minētā pamata pirmo daļu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 82. punktā norādīja, ka, lai veiktu apstrīdēto lēmumu pārbaudi, esot jānošķir cilmes vietas nosaukums "bud", kurš ir reģistrēts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, un nosaukums "bud", kurš ir aizsargāts atbilstoši Divpusējai konvencijai.

37 Pirmkārt, attiecībā uz cilmes vietas nosaukumu "bud", kurš ir reģistrēts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 87. punktā nosprieda:

"Šajā gadījumā cilmes vietas nosaukums "bud" (Nr. 598) tika reģistrēts 1975. gada 10. martā. Francija viena gada laikā pēc paziņojuma par reģistrāciju saņemšanas nav paziņojusi, ka tā nespēj nodrošināt minētā cilmes vietas nosaukuma aizsardzību.

Turklāt apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī attiecīgā cilmes vietas nosaukuma iedarbība bija atzīta par spēkā neesošu ar 2004. gada 30. jūnija Strasbūras [Francija] *Tribunal de grande instance* spriedumu. Tomēr, kā izriet no izskatīšanai iesniegtajiem dokumentiem, tā kā *Budvar* par šo spriedumu ir iesniegusi apelācijas sūdzību, šai apelācijas sūdzībai ir apturoša iedarbība. No tā izriet, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī attiecīgā cilmes vietas nosaukuma iedarbība nebija atzīta par Francijā spēkā neesošu ar nolēmumu, kas ir nepārsūdzams."

38 Turpinot, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 88. punktā atgādināja savu judikatūru, saskaņā ar kuru, tā kā Savienības tiesību akti par preču zīmēm neaizvieto dalībvalstu tiesības par preču zīmēm, valsts preču zīmes spēkā esamību nevar apstrīdēt Kopienas preču zīmes reģistrācijas procesa ietvaros.

39 No minētā pārsūdzētā sprieduma 89. punktā secināja, ka ar Regulu Nr. 40/94 izveidotās sistēmas priekšnosacījums esot tāds, ka ITSB ņem vērā valsts līmenī aizsargāto agrāko tiesību esamību.

40 Pārsūdzētā sprieduma 90. punktā Pirmās instances tiesa no tā secināja:

"Tā kā Francijā cilmes vietas nosaukuma "bud" iedarbība nav tikusi atzīta par spēkā neesošu galīgi, Apelāciju padomei atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam būtu bijis jāņem vērā atbilstošās valsts tiesību normas un saskaņā ar Lisabonas vienošanos veiktā reģistrācija un tai nebija tiesību apstrīdēt faktu, ka izvirzītās agrākās tiesības ir "cilmes vietas nosaukums"."

41 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 91. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka, ja Apelāciju padomei bija nopietnas šaubas attiecībā uz agrāko tiesību "cilmes vietas nosaukuma" kvalifikāciju un tātad attiecībā uz tam piešķiramo aizsardzību atbilstoši izvirzītajām valsts tiesībām, kamēr šis jautājums bija tiesas procesa Francijā priekšmets, tai saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 7. punkta c) apakšpunktu esot bijusi iespēja apturēt iebildumu procesu, lai sagaidītu galīgo spriedumu šajā lietā.

42 Tādējādi Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 92. punktā nosprieda, ka Apelāciju padome, uzskatot pirmām kārtām, ka izvirzītās agrākās tiesības, kas ir reģistrētas saskaņā ar Lisabonas vienošanos, nav "cilmes vietas nosaukums", turklāt, ka tam, vai apzīmējums "BUD" cita starpā Francijā tiek uzskatīts par aizsargātu cilmes vietas nosaukumu, "ir pakārtota nozīme", un tādējādi secinot, ka, pamatojoties uz šiem apsvērumiem, iebildumi nevar tikt apmierināti, esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumus.

43 Otrkārt, attiecībā uz nosaukumu "bud", kas ir aizsargāts atbilstoši attiecīgajiem divpusējiem līgumiem, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 93. punktā norādīja, ka no minētajiem līgumiem neizrietot, ka norāde "BUD" būtu apzīmēta konkrēti kā "cilmes vietas nosaukums".

44 Pārsūdzētā sprieduma 94. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka no Divpusējās konvencijas 2. panta izrietot, ka tās pamatā ir plašāka definīcija nekā tā, kuru ir ņēmusi vērā Apelāciju padome, jo, lai attiecīgās norādes vai nosaukumus varētu uzskaitīt Divpusējā nolīgumā un lai tie tādējādi varētu saņemt ar minēto konvenciju piešķirto aizsardzību, pietiekot, ka tie ir tieši vai netieši saistīti ar preces izcelsmi.

45 Tādēļ Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 95. punktā nosprieda, ka Apelāciju padome esot pieļāvusi divas kļūdas, jo tā, pirmkārt, kļūdaini esot uzskatījusi, ka nosaukums "BUD" atbilstoši attiecīgajiem divpusējiem līgumiem ir aizsargāts konkrēti kā "cilmes vietas nosaukums", un, otrkārt, katrā ziņā esot piemērojusi "cilmes vietas nosaukuma" definīciju, kas neatbilst aizsargāto norāžu definīcijai minētajos līgumos.

46 Pēc tam Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 96. punktā nosprieda, ka fakts, ka *Budvar* izvirzītās tiesības varētu būt atspoguļojusi kā "cilmes vietas nosaukumu", neliedzot Apelāciju padomei veikt iesniegto faktu un dokumentu pilnīgu vērtējumu, jo ITSB veicamās pārbaudes faktiskā pamata ierobežojums neizslēdz, ka tas papildus tiem faktiem, ko lietas dalībnieki noteikti iesnieguši iebildumu procesā, ņem vērā vispārzināmus faktus, proti, faktus, ko var zināt visas personas vai ko var uzzināt no vispārēji pieejamiem avotiem.

47 Pārsūdzētā sprieduma 97. punktā Pirmās instances tiesa secināja, ka Apelāciju padome, uzskatot pirmām kārtām, ka izvirzītās agrākās tiesības, kas ir aizsargātas atbilstoši Divpusējai konvencijai, saskaņā ar Apelāciju padomes izmantoto definīciju nav "cilmes vietas nosaukums", turklāt, ka tam, vai apzīmējums "BUD" tostarp Austrijā tiek uzskatīts par aizsargātu cilmes vietas nosaukumu, "ir pakārtota nozīme", un tādējādi secinot, ka, pamatojoties uz šiem apsvērumiem, iebildumi nevar tikt apmierināti, esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumus.

48 Minētā sprieduma 98. punktā Pirmās instances tiesa, pamatojoties tostarp uz apsvērumu, ka Austrijā izskatāmās lietas nav beigušās ar galīga tiesas nolēmuma pieņemšanu, turklāt atzīmēja, ka, runājot par nosaukuma "bud" aizsardzību, attiecīgie divpusējie līgumi Austrijā joprojām esot spēkā. Pirmās instances tiesa nosprieda arī, ka Apelāciju padomei atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam esot bijis jāņem

vērā *Budvar* izvirzītās agrākās tiesības un tā neesot varējusi apšaubīt pašu minēto tiesību kvalifikāciju.

49 Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 99. punktā Pirmās instances tiesa vienīgā izvirzītā pamata pirmo daļu attiecībā uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu apmierināja.

50 Saistībā ar šī pamata otro daļu par Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā minēto nosacījumu piemērošanu Pirmās instances tiesa izskatīja iebildumu attiecībā uz nosacījumiem par apzīmējuma, kurš nav tikai vietēja mēroga, izmantošanu komercdarbībā.

51 Pirmkārt, saistībā ar nosacījumu par apzīmējuma "BUD" izmantošanu komercdarbībā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 160. punktā vispirms atgādināja, ka apstrīdētajos lēmumos Apelāciju padome esot pēc analoģijas piemērojusi Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktu un šajā 2. punktā izvirzīto prasību par agrāko tiesību "faktiskās" izmantošanas pierādījumu.

52 Pārsūdzētā sprieduma 163. punktā Pirmās instances tiesa pēc tam nosprieda, ka ar agrākas preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījumu saistītie mērķi un nosacījumi atšķiroties no tiem, kas ir saistīti ar apzīmējuma izmantošanas komercdarbībā pierādījumu atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam, it īpaši, ja runa, kā šajā gadījumā, ir par cilmes vietas nosaukumu, kas reģistrēts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, vai nosaukumu, kas aizsargāts atbilstoši attiecīgajiem divpusējiem līgumiem.

53 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 164.–167. punktā ir konstatējusi, ka:

— Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā nav paredzēta iebildumu pamatojumam izvirzīta apzīmējuma "faktiskā" izmantošana;

— Regulas Nr. 40/94 9. panta 1. punkta un Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), 5. panta 1. punkta un 6. panta 1. punkta ietvaros Tiesa un Pirmās instances tiesa vienmēr esot uzskatījušas, ka apzīmējums ticis izmantots "komercdarbībā", ja izmantošana tikusi veikta komerciālas darbības, kas ir vērsta uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, nevis privātajā sfērā (skat. tostarp 2002. gada 12. novembra spriedumu lietā C-206/01 *Arsenal Football Club*, *Recueil*, I-10273. lpp., 40. punkts);

— pēc analoģijas piemērojot Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktu, uz 8. panta 4. punktā minētajiem apzīmējumiem tiktu attiecināti nosacījumi, kas ir saistīti īpaši ar preču zīmēm un to aizsardzības apjomu. Šī pēdējā tiesību norma turklāt ietverot papildu nosacījumu attiecībā uz pierādījumu, ka saskaņā ar attiecīgas dalībvalsts tiesībām attiecīgais apzīmējums dod tiesības aizliegt izmantot jaunāku preču zīmi, kurš nav paredzēts šīs regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā;

— šī 43. panta 2. un 3. punkta piemērošanas pēc analoģijas rezultātā Apelāciju padome esot analizējusi tikai attiecīgā apzīmējuma izmantošanu Francijā, Itālijā, Austrijā un Portugālē atsevišķi, proti, attiecībā uz katru teritoriju, kurā, pēc *Budvar* domām, nosaukums "bud" ir aizsargāts, un tādējādi neesot ņēmusi vērā *Budvar* iesniegtos pierādījumus par attiecīgo nosaukumu izmantošanu Beniluksa valstīs, Spānijā un Apvienotajā Karalistē. Pirmās instances tiesa uzskata, ka, tā kā no

Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta teksta neizrietot, ka tādi apzīmējumi, kas tiek aplūkoti šajā lietā, ir jāizmanto teritorijā, kuras tiesības ir izvirzītas minētā apzīmējuma aizsardzības pamatojumā, šādi apzīmējumi var būt aizsargāti kādā konkrētā teritorijā, lai gan tie šajā teritorijā nav tikuši izmantoti.

54 Visbeidzot, ņemot vērā šos apstākļus, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 168. punktā nosprieda, ka Apelāciju padome, nolemjot pēc analoģijas piemērot Savienības tiesību normas, kas saistītas ar agrākas preču zīmes "faktisko" izmantošanu, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Atbilstoši Pirmās instances tiesas viedoklim Apelāciju padomei būtu bijis jāpārbauda, vai administratīvā procesa laikā *Budvar* iesniegtie pierādījumi atspoguļoja attiecīgā apzīmējuma izmantošanu komerciālas darbības, kas ir vērsta uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, nevis privātajā sfērā, turklāt neatkarīgi no konkrētās šīs izmantošanas teritorijas.

55 Tomēr šajā pašā 168. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka Apelāciju padomes pieļautā metodoloģijas kļūda varot būt apstrīdēto lēmumu atcelšanas pamats tikai tad, ja *Budvar* būtu pierādījusi, ka attiecīgie apzīmējumi ir tikuši izmantoti komercdarbībā.

56 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 169. punktā uzsvēra, ka no Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta neizrietot, ka iebildumu iesniedzējam būtu jāpierāda, ka attiecīgais apzīmējums ir ticis izmantots pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, bet ka, lielākais, varot tikt izvirzīta prasība, lai — tāpat kā tas ir paredzēts saistībā ar agrākām preču zīmēm — nolūkā izvairīties no tādas agrāko tiesību izmantošanas, kura tiek veikta tikai iebildumu procesa dēļ, attiecīgais apzīmējums būtu izmantots pirms preču zīmes reģistrācijas pieteikuma publikācijas *Bulletin des marques communautaires* [*Kopienas Preču Zīmju Biļetenā*].

57 Pārsūdzētā sprieduma 170.–172. punktā Pirmās instances tiesa izskatīja *Budvar* iesniegtos dokumentus un, konstatējusi, ka tie attiecas uz apzīmējuma izmantošanu pirms attiecīgās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma publikācijas, šī sprieduma 173. punktā secināja, ka ar šiem dokumentiem, ja vien tiem ir pierādījuma spēks, varot pierādīt, ka attiecīgais apzīmējums ir "izmantots" komercdarbībā.

58 Spriežot pēc būtības, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 175. punktā atzina, ka norāde, kuras mērķis ir norādīt preces ģeogrāfisko izcelsmi, tāpat kā preču zīme varot tikt izmantota komercdarbībā un šis fakts turklāt nenozīmējot, ka attiecīgais nosaukums tiek izmantots "kā preču zīme" un līdz ar to zaudē savu sākotnējo funkciju.

59 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 176. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka dokumentu attiecībā uz bez maksas veiktajām piegādēm pierādījuma spēku nevarot apstrīdēt, jo tās varēja tikt veiktas komerciālas darbības, kas ir vērsta uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, proti, lai iegūtu jaunus noieta tirgus.

60 Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 178. punktā Pirmās instances tiesa apmierināja *Budvar* iebildumu par attiecīgā apzīmējuma izmantošanas komercdarbībā nosacījumu, kā tas paredzēts Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā.

61 Otrkārt, attiecībā uz nosacījumu par attiecīgā apzīmējuma mērogu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 179. punktā atgādināja, ka Apelāciju padome esot secinājusi, ka šī apzīmējuma izmantošanas Francijā pierādījums ir nepietiekams, lai pierādītu tiesību, kuras nav tikai vietēja mēroga, esamību.

62 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 180. un 181. punktā nosprieda, ka Apelāciju padome arī esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo minētais nosacījums attiecoties uz konkrētā apzīmējuma mērogu, proti, tā aizsardzības ģeogrāfisko izplatību, nevis tā izmantošanas mērogu. Līdz ar to Pirmās instances tiesa norādīja, ka attiecīgās agrākās tiesības neesot tikai vietēja mēroga, jo to aizsardzība saskaņā ar Lisabonas vienošanos un attiecīgajiem divpusējiem līgumiem esot spēkā arī ārpus to izcelsmes teritorijas.

63 Pārsūdzētā sprieduma 182. punktā Pirmās instances tiesa secināja, ka vienīgā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir pamatots.

64 Saistībā ar vienīgā pamata otrās daļas otro iebildumu attiecībā uz jautājumu, vai *Budvar* bija sniegusi pierādījumu, ka attiecīgie apzīmējumi tai dod tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta izpratnē, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 185. punktā nosprieda, ka, ņemot vērā arī šīs regulas 74. pantu, pierādīšanas pienākums esot iebildumu iesniedzējam.

65 Saistībā ar valsts tiesību normām, ko *Budvar* norādījusi, lai pamatotu savus iebildumus un pierādītu tiesību aizliegt izmantot vārdu "BUD" kā preču zīmi Francijā vai Austrijā esamību, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 192. punktā, pirmkārt, nosprieda, ka Apelāciju padome neesot varējusi pamatoties tikai uz dažiem šajās dalībvalstīs pieņemtajiem tiesu nolēmumiem, lai secinātu, ka *Budvar* nav sniegusi pierādījumu, ka attiecīgais apzīmējums tai dod tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, jo nevienam no šiem nolēmumiem neesot *res judicata* spēka.

66 Šajā pašā 192. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka, lai pārbaudītu, vai minētais pierādījums ir sniegts, Apelāciju padomei būtu bijis jāņem vērā arī *Budvar* izvirzītās

valsts tiesību normas, cita starpā Lisabonas vienošanās un Divpusējā konvencija, un, it īpaši attiecībā uz Franciju — vairākas *Code rural*, *Code de la consommation* un *Code de la propriété intellectuelle* normas, un attiecībā uz Austriju — juridiskais pamats, kāds ir bijis iekļauts *Budvar* izvirzīto valsts tiesību ietvaros celtajās prasībās, t.i., Divpusējās konvencijas 9. pants un Austrijas tiesiskā regulējuma par preču zīmēm un negodīgu konkurenci normas.

67 Otrkārt, saistībā ar Austriju Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 193. punktā atgādināja, ka Apelāciju padome esot norādījusi, ka *Oberlandesgericht Wien* [Vīnes apgabaltiesa] (Austrija) 2005. gada 21. aprīļa spriedumā ir noteikts, ka vārds "bud" nav vietas nosaukums un Čehijas patērētāji to neuztver kā tādu, kas apzīmē alu, kurš nāk no *České Budějovice* pilsētas, un ka atbilstoši minētās Apelāciju padomes viedoklim šis spriedums ir pamatots ar faktu konstatējumiem, kuru pārskatīšana pēdējās instances tiesā ir maz ticama.

68 Šajā pašā 193. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka no izskatīšanai iesniegtajiem dokumentiem izrietot, ka minētais *Oberlandesgericht Wien* spriedums ar *Oberster Gerichtshof* [Augstākā tiesa] (Austrija) 2005. gada 29. novembrī — t.i., pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas — pasludināto spriedumu tika atcelts tieši tāpēc, ka [*Oberlandesgericht Wien*] bija vienīgi konstatējusi, ka Čehijas Republikā nosaukums "BUD" nav saistīts ar kādu reģionu vai konkrētu vietu, lai gan bija jāpārbauda, vai Čehijas patērētāji šo nosaukumu saistībā ar alu neinterpretē kā tādu, kas norāda uz vietu vai reģionu.

69 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa šajā pašā 193. punktā nosprieda, ka, ņemot vērā, ka savā Apelāciju padomē sniegtajā replikā *Budvar* bija iesniegusi sava prasības pieteikuma *Oberster Gerichtshof* kopiju, Apelāciju padome par šajā valsts tiesā uzsāktā procesa iznākumu esot likumīgi varējusi ievākt informāciju no lietas dalībniekiem vai izmantojot jebkādus citus līdzekļus.

70 Saistībā ar šo jautājumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 193. punktā tāpat atgādināja, ka ITSB pēc savas ierosmes, izmantojot līdzekļus, kas šim nolūkam tam šķiet piemēroti, ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts iekšējām tiesībām, ja šāda informācija ir vajadzīga, vērtējot attiecīgā reģistrācijas atteikuma pamatojuma piemērošanas nosacījumus un tostarp norādīto faktu patiesumu vai iesniegto dokumentu pierādīšanas spēku. Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka ITSB veicamās pārbaudes faktiskā pamata ierobežojums neizslēdzot, ka tas papildus faktiem, ko lietas dalībnieki ir tieši izvirzījuši iebildumu procesā, ņem vērā vispārzināmus faktus, t.i., faktus, ko var zināt visas personas vai ko var uzzināt no vispārēji pieejamiem avotiem.

71 Treškārt, attiecībā uz Franciju Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 195. punktā nosprieda, ka pretēji Apelāciju padomes nolemtajam no Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta redakcijas neizrietot, ka iebildumu iesniedzējam ir jāpierāda, ka tas jau faktiski ir varējis aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, ko *Budvar* [atbilstoši Apelāciju padomes viedoklim] nav varējis izdarīt, bet iebildumu iesniedzējam esot tikai jāpierāda, ka tam ir šādas tiesības.

72 Pārsūdzētā sprieduma 196. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka pretēji Apelāciju padomes norādītajam Strasbūras *Tribunal de grande instance* ar 2004. gada 30. jūnija spriedumu cilmes vietas nosaukumu "bud", kas ir reģistrēts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, neesot atzinusi par spēkā neesošu, jo tā esot skaidri norādījusi, ka atbilstoši minētās vienošanās atbilstošajām normām par spēkā neesošu ir atzīta tikai cilmes vietas nosaukuma "bud" "iedarbība" Francijas teritorijā. Pirmās instances tiesa atgādināja arī, ka par minēto spriedumu esot iesniegta apelācijas sūdzība un ka apelācijas sūdzībai esot apturoša iedarbība.

73 Pārsūdzētā sprieduma 199. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka Apelāciju padome esot pieļāvusi kļūdu, neņemot vērā visus nozīmīgos faktiskos un juridiskos apstākļus, lai noteiktu, vai Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta ietvaros attiecīgās dalībvalsts tiesības dod *Budvar* tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

74 Pārsūdzētā sprieduma 201. punktā Pirmās instances tiesa no tā secināja, ka vienīgā pamata otrā daļa esot uzskatāma par pamatotu, un attiecīgi apmierināja prasības vienīgo pamatu un prasību kopumā.

75 Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 202. punktā Pirmās instances tiesa apstrīdētos lēmumus atcēla.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

76 Atbilstoši *Anheuser-Busch* apelācijas sūdzībai tās prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu, izņemot tā rezolutīvās daļas 1) punktu;

— prioritāri, galīgi izspriest lietu, noraidot pirmajā instancē celto prasību, vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, un

— piespriest *Budvar* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

77 *Budvar* prasījumi Tiesai ir šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt, un

— piespriest *Anheuser-Busch* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

78 ITSB prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu, un

— piespriest *Budvar* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

79 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, *Anheuser-Busch* izvirza divus pamatus. Pirmais pamats, kas ir sadalīts trijās daļās, attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumu pārkāpumu. Otrais pamats attiecas uz šīs regulas 8. panta 4. punkta, lasot to kopā ar 74. panta 1. punktu, noteikumu pārkāpumu.

80 ITSB atbalsta apelācijas sūdzību un izvirza divus pamatus attiecībā uz minētās regulas attiecīgi 8. panta 4. punkta un 74. panta 1. punkta noteikumu pārkāpumu.

Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumu pārkāpumu

Par pirmā pamata pirmo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

81 Ar sava pirmā pamata pirmo daļu *Anheuser-Busch* apgalvo, ka, uzskatot, ka Apelāciju padome nebija kompetenta noteikt, vai *Budvar* ir pierādījusi to agrāko tiesību spēkā esamību, kuras tā ir izvirzījusi saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, tiktāl, ciktāl šī spēkā esamība varēja tikt nopietni apšaubīta, Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

82 Iebildumu procesā, kura pamatā ir "tiesības" Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē, ITSB esot jānosaka, kā to pamatoti esot izdarījusi Apelāciju padome, vai šīs tiesības patiešām pastāv, vai tās ir piemērojamas un vai uz tām var atsaukties, iebilstot pret Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.

83 Pierādīšanas, ka šie nosacījumi ir izpildīti, pienākums vienmēr esot iebildumu iesniedzējam; to apstiprinot Regulas Nr. 40/94 43. panta 5. punkts un 45. pants.

84 Šajā lietā Apelāciju padome esot pamatojusies uz vairākiem tiesu nolēmumiem, kas Itālijas Republikas un Portugāles Republikas gadījumā esot galīgi un Francijas Republikas un Austrijas Republikas gadījumā vēl neesot galīgi, no kuriem attiecībā uz pirmajām divām minētajām dalībvalstīm izrietot, ka attiecīgais nosaukums ir atcelts, un attiecībā uz pārējām divām dalībvalstīm — ka attiecīgās agrākās tiesības nav piemērojamas.

85 Attiecībā uz šajās pēdējās divās dalībvalstīs pieņemtajiem lēmumiem *Anheuser-Busch* esot sniegusi virkni pierādījumu, kas parādot, ka attiecīgo nosaukumu nevar uzskatīt par cilmes vietas nosaukumu vai pat ģeogrāfiskās izcelsmes norādi, tādējādi apvēršot šādu agrāko tiesību, kas izriet no to reģistrācijas, esamības prezumpciju. Pēc tam *Budvar* esot bijis jāpierāda tās izvirzīto valsts tiesību esamība. Taču Apelāciju padome, izskatījusi *Budvar* sniegtos pierādījumus, esot uzskatījusi, ka šī pēdējā šādu pierādījumu nav sniegusi.

86 Visbeidzot, *Anheuser-Busch* pārmet, ka Pirmās instances tiesa esot pamatojusies uz analoģiju starp Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu un šī panta 1. punktu, kurš attiecoties uz iebildumiem saistībā ar agrāku preču zīmi un kura kontekstā no Pirmās instances tiesas pastāvīgās judikatūras izrietot, ka ITSB nepārbauda agrākas preču zīmes spēkā esamību.

87 Taču šādai analoģijai neesot pamata. Abās attiecīgajās tiesību normās faktiski esot iekļauti neatkarīgi un atšķirīgi relatīvi atteikuma pamatojumi. Valsts preču zīme esot atteikuma pamatojums jau savas reģistrācijas dēļ, jo dalībvalstu tiesību akti par preču zīmēm esot saskaņoti ar Direktīvu 89/104. Turpretim Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā minēto "tiesību" gadījumā tas tā neesot, jo tie neesot bijuši kāda saskaņošanas pasākuma priekšmets.

88 *Budvar* atgādina, ka ar Regulu Nr. 40/94 ITSB kā Eiropas Savienības iestādei netiekot piešķirtas tiesības reģistrēt vai atzīt par spēkā neesošām valsts preču zīmes. Kā esot noteikts arī šīs regulas preambulas vienpadsmitajā apsvērumā, kompetence varot tikt piešķirta ITSB tikai tad, ja tā ir tieši piešķirta ar atvasinātajām tiesībām, un ar nosacījumu, ka šāda piešķiršana ir atļauta EK līgumā.

89 Tādējādi Pirmās instances tiesa pamatoti esot atteikusies atzīt ITSB kompetenci spriest par iebildumu pamatojumam izvirzītās valsts preču zīmes spēkā esamību. Šis princips, kas tāpat esot paredzēts Regulas Nr. 40/94 preambulas piektajā apsvērumā, esot pilnībā piemērojams tiesībām, ko iebildumu iesniedzējs izvirza atbilstoši šīs regulas 8. panta 4. punktam.

— Tiesas vērtējums

90 *Anheuser-Busch* būtībā norāda, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka tiktāl, ciktāl Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka ģeogrāfiskās izcelsmes norādi "Bud", kas tiek aizsargāta saskaņā ar Lisabonas vienošanos un attiecīgajiem starptautiskajiem līgumiem, nevar kvalificēt kā cilmes vietas nosaukumu vai pat kā netiešu ģeogrāfiskās izcelsmes norādi un ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam iebildumus nevar apmierināt, balstoties uz šīm agrākajām tiesībām, kas ir prezentētas kā cilmes vietas nosaukums, bet kas faktiski tādas nav, tā ir pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumus.

91 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 87. un 98. punktā ir nospriedusi, ka līdz apstrīdēto lēmumu pieņemšanas datumam Francijā un Austrijā notiekošajās tiesvedībās attiecībā uz, respektīvi, cilmes vietas nosaukuma "bud", kas Francijā tiek aizsargāts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, un nosaukuma "bud", kas Austrijā

tiek aizsargāts saskaņā ar attiecīgajiem divpusējiem līgumiem, spēkā esamību nav bijis pieņemts galīgs un nepārsūdzams nolēmums.

92 Konstatējusi, ka izvirzīto agrāko tiesību iedarbība šajās divās dalībvalstīs nav tikusi galīgi atzīta par spēkā neesošu un ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī šīs tiesības ir bijušas spēkā, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 90. un 98. punktā no tā ir secinājusi, ka Apelāciju padomei ir bijis jāņem vērā izvirzītās agrākās tiesības un tai nav pilnvaru apšaubīt pašu šo tiesību kvalifikāciju.

93 Izdarot šādu secinājumu, Pirmās instances tiesa savā spriedumā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

94 Lai, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, iebildumu iesniedzējs varētu nepieļaut Kopienas preču zīmes reģistrāciju, ir vajadzīgs un pietiek ar to, lai dienā, kad ITSB pārbauda, vai visi iebildumu nosacījumi ir izpildīti, varētu tikt izvirzītas agrākas tiesības, kuras nav atzītas par spēkā neesošām ar galīgu tiesas spriedumu.

95 Pastāvot šādiem nosacījumiem, lai gan ITSB, kad tas sprieţ par ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu pamatotiem iebildumiem, ir jāņem vērā attiecīgo dalībvalstu tiesu nolēmumi attiecībā uz izvirzīto agrāko tiesību spēkā esamību vai kvalifikāciju, lai nodrošinātu, ka šīm tiesībām joprojām ir ar šo tiesību normu prasītā iedarbība, tam nav kompetentu valsts tiesu vērtējums jāaizstāj ar savu vērtējumu, kas turklāt ir pilnvaras, kuras ar Regulu Nr. 40/94 tam nav piešķirtas.

96 Šajā lietā, kā ir nospriedusi Pirmās instances tiesa, Apelāciju padome, spriežot par *Budvar* iesniegtajiem iebildumiem, varēja konstatēt, ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam izvirzītās agrākās tiesības nav atzītas par spēkā neesošām ar galīgu tiesas spriedumu.

97 *Budvar* izvirzīto agrāko tiesību attiecībā uz nosaukumu "BUD" esamību Apelāciju padome turklāt varēja viegli konstatēt līdz datumam, kurā tā ir pieņēmusi lēmumu par minētajiem iebildumiem, jo to apstiprināja šī nosaukuma reģistrācija saskaņā ar Lisabonas vienošanos ar spēku tostarp Francijā un tā iekļaušana Divpusējā nolīgumā paredzētajā to nosaukumu sarakstā, kuri ir spēkā Austrijā. Kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 58. punktā, ar to, ka šī reģistrācija un šī iekļaušana šajā datumā bija spēkā, pietika, lai procesa Apelāciju padomē vajadzībām konstatētu agrāko tiesību spēkā esamību.

98 Attiecībā uz jautājumu, vai šādā veidā izvirzītās agrākās tiesības, proti, tiesības attiecībā uz cilmes vietas nosaukumu "bud", kas saskaņā ar Lisabonas vienošanos ir reģistrētas ar spēku Francijā, un tiesības uz šo pašu nosaukumu, kas atbilstoši Divpusējam nolīgumam ir aizsargāts ar spēku Austrijā, ir apzīmējumi, ko var izvirzīt, lai pamatotu iebildumus atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam, ņemot vērā, ko Tiesa ir nospriedusi savā 2009. gada 8. septembra spriedumā lietā C-478/07 *Budějovický Budvar* (Krājums, I-7721. lpp.), kurā ticis konstatēts, ka ar Padomes 2006. gada 20. marta Regulu (EK) Nr. 510/2006 par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietu nosaukumu aizsardzību (OV L 93, 12. lpp.) paredzētajai aizsardzības sistēmai ir izsmeļošs raksturs, ir jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesā šis jautājums nav ticis apspriests.

99 Tādējādi pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par pirmā pamata otro un trešo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

100 Ar sava pirmā pamata otro daļu *Anheuser-Busch* Pirmās instances tiesai pirmām kārtām saistībā ar apzīmējuma izmantošanas kvantitāti un kvalitāti pārmet, ka tā esot nospriedusi, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā paredzētais nosacījums, atbilstoši kuram "citai zīmei" šīs tiesību normas izpratnē jābūt "izmantotai komercdarbībā", ir jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas uz ikvienu, pat ierobežotu, komerciālu izmantošanu, ja vien tā netiek veikta pilnībā privātā sfērā, ieskaitot arī ģeogrāfiskās norādes kā preču zīmes izmantošanu un pat izmantošanu bez maksas veicamo piegāžu ietvaros.

101 *Anheuser-Busch* norāda, ka Apelāciju padome pamatoti esot uzskatījusi, ka minētais nosacījums ir aplūkojams vismaz ekvivalenti Regulas Nr. 40/94 15. pantā un 43. panta 2. un 3. punktā paredzētajam faktiskās izmantošanas nosacījumam, kas tiek saprasts kā tāds, ar kuru tiek prasīta preču zīmes faktiskā izmantošana tirgū attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, saistībā ar kuriem tā ir reģistrēta, kā arī tās reāla komerciāla izmantošana kā pretstats vienkāršai iekšējai vai simboliskai izmantošanai, kuras nolūks ir tikai ar preču zīmi saistīto tiesību saglabāšana, turklāt šai faktiskajai izmantošanai ir jābūt veiktai, ievērojot preču zīmes būtisko funkciju, t.i., garantēt patērētājam vai gala lietotājam preču un pakalpojumu izcelsmes identitāti.

102 Ja šāds nosacījums, pamatojoties uz Savienības tiesību attiecībā uz "izmantošanu komercdarbībā" nosacījuma autonomo raksturu, Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta ietvaros nebūtu piemērojams, šajā regulā būtu noteiktas tādas izmantošanas prasības, lai atbilstoši minētās regulas 8. panta 1. punktam agrāka Kopienas preču zīme varētu bloķēt iesniegtu preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, kuras būtu stingrākas nekā tās,

kuras ir paredzētas šī panta 4. punktā minētajām agrākajām tiesībām, lai gan šādas tiesības, pretēji preču zīmju tiesībām, nav tikušas nekādā veidā saskaņotas.

103 Pretēji Apelāciju padomei Pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā izmantošanas likumiskā nosacījuma mērķi. Taču, lai konstatētu pārkāpumu atbilstoši Regulas Nr. 40/94 9. panta 1. punktam, prasībām attiecībā uz izmantošanu esot jābūt mazāk stingrām nekā prasībām minētās regulas 15. panta un 43. panta 2. un 3. punktā norādītās preču zīmes saglabāšanai. Tomēr tādu tiesību kā šīs regulas 8. panta 4. punktā paredzētās tiesības uz iebildumiem piešķiršanai esot jāpiemēro visstriktākās prasības, jo šādas tiesības varot būt pamats Kopienas preču zīmes reģistrācijas atteikumam.

104 *Anheuser-Busch* Pirmās instances tiesai tāpat pārmet, ka tā esot ņēmusi vērā *Budvar* ļoti nelielā daudzumā un bez maksas četru gadu laikā veiktās piegādes. Tās, ievērojot ar šo izmantošanas nosacījumu saistīto judikatūru, nevarot uzskatīt par faktisko izmantošanu (skat. 2009. gada 15. janvāra spriedumu lietā C-495/07 *Silberquelle*, Krājums, I-137. lpp.).

105 *Anheuser-Busch* Pirmās instances tiesai pārmet arī, ka tā esot uzskatījusi, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta mērķiem nav svarīgi zināt, vai apzīmējums ir ticis izmantots kā preču zīme vai kā cilmes vietas nosaukums, vai pat kā ģeogrāfiskās izcelsmes norāde.

106 Tāpat kā preču zīmes izmantošanai, lai to varētu kvalificēt kā faktisku, esot jābūt veiktai atbilstoši tās būtiskajai funkcijai, cilmes vietas nosaukuma vai ģeogrāfiskās izcelsmes norādes, ko saistībā ar minēto 8. panta 4. punktu izvirza kā agrākas tiesības, izmantošanai esot jābūt veiktai atbilstoši šo apzīmējumu būtiskajai funkcijai, proti, garantēt patērētājiem preces ģeogrāfisko izcelsmi un īpašas tai raksturīgas īpašības.

107 *Budvar* turpretim norāda, ka izmantošanas komercdarbībā jēdzienā Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē neesot iekļauta nekāda atsauce uz faktisko izmantošanu un tas esot jāsaprot kā kvalitatīvs nevis kvantitatīvs kritērijs, jo šis jēdziens, kas ir norādīts arī minētās regulas 9. un 12. pantā un Direktīvas 89/104 5. un 6. pantā, nosakot darbības, attiecībā uz kurām preču zīme ir aizsargāta, salīdzinot ar darbībām, attiecībā uz kurām šādas aizsardzības nav.

108 Pārsūdzētā sprieduma 165. punktā Pirmās instances tiesa esot pareizi pielietojusi šī izmantošanas jēdziena interpretāciju, kas esot nostiprināta Tiesas un Pirmās instances tiesas pastāvīgajā judikatūrā, proti, interpretāciju, atbilstoši kurai izmantošanai jābūt veiktai vienīgi "komerciālas darbības, kas ir vērsta uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, nevis privātajā sfērā". Tiesiskās drošības iemeslu dēļ viens un tas pats dažādās tiesību normās ietverts jēdziens esot jāinterpretē vienādi.

109 Agrākas tiesības, kuras nav preču zīmes un kuras ir minētas Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā un — ļoti līdzīgā redakcijā — Direktīvas 89/104 4. panta 4. punkta b) apakšpunktā, esot tik dažādas, ka neesot iespējams noteikt minimālus raksturojumus, kuriem šīm tiesībām ir jāatbilst, lai tās varētu izvirzīt, iebilstot pret jaunāku preču zīmi. Šī iemesla dēļ minētajās tiesību normās esot noteikts papildu nosacījums, kas prasa, lai nereģistrētas preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks pierādītu, ka, pamatojoties uz tā izvirzītajām tiesībām, tas ir tiesīgs aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

110 Turklāt saistībā ar alus ar nosaukumu "BUD" Francijā bez maksas veiktajām piegādēm *Budvar* norāda, ka iepriekš minēto spriedumu lietā *Silberquelle* nevarot pārnest uz tādu gadījumu kā šajā lietā izskatāmais, jo šis spriedums attiecoties uz nosacījumu nevis saistībā ar apzīmējuma izmantošanu "komercdarbībā", bet gan saistībā ar "faktisko izmantošanu" Direktīvas 89/104 10. panta 1. punkta un 12. punkta 1. punkta izpratnē.

111 Saistībā ar argumentu, ka Pirmās instances tiesai esot bijis jānosaka, vai *Budvar* ir pierādījusi attiecīgā apzīmējuma nevis kā preču zīmes, bet kā cilmes vietas nosaukuma vai ģeogrāfiskās izcelsmes norādes izmantošanu, *Budvar* uzskata, ka, lai efektīvi varētu izvirzīt agrākas tiesības, Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā neesot noteikts šāds nosacījums, un tādēļ lūdz apstiprināt pārsūdzētā sprieduma 174. un 175. punktu. Katrā ziņā jautājums, vai šajā lietā *Budvar* šo apzīmējumu izmantojusi kā cilmes vietas nosaukumu vai preču zīmi, esot fakta jautājums, kura izvērtēšana esot tikai Pirmās instances tiesas kompetencē.

112 Pirmā pamata otrās daļas ietvaros *Anheuser-Busch* otrām kārtām saistībā ar teritoriju, kura ir nozīmīga, pierādot attiecīgā apzīmējuma izmantošanu komercdarbībā, norāda, ka Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi teritorialitātes principu un kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, pārsūdzētā sprieduma 167. punktā apgalvojot, ka, lai noteiktu izmantošanu komercdarbībā, var ņemt vērā pierādījumus saistībā ar citu dalībvalstu teritorijām, nevis dalībvalsts, kurā tiesības atbilstoši šai tiesību normai ir izvirzītas, teritoriju.

113 Šāds nosacījums varot attiekties tikai uz apzīmējuma izmantošanu teritorijā, saistībā ar kuru ir izvirzīta tā aizsardzība.

114 Tas it īpaši izrietot no teritorialitātes principa, kas esot fundamentāls intelektuālā īpašuma tiesību princips. Tātad pierādījumiem, kas parāda agrāka apzīmējuma izmantošanu, esot jābūt saistītiem ar konkrētām jurisdikcijām, kas šajā lietā esot Francijas Republikas vai Austrijas Republikas jurisdikcijas, un attiecībā uz katru no šīm jurisdikcijām tie esot izskatāmi atsevišķi.

115 Ja tas būtu citādi, attieksme pret Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā paredzētajām nesaskaņotajām tiesībām būtu labvēlīgāka nekā pret tiesībām, kas tikušas saskaņotas, jo esot neapstrīdami, ka šīs pēdējās ļauj bloķēt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu tikai tad, ja tās ir tikušas faktiski izmantotas dalībvalsts teritorijā, kurā tās ir aizsargātas, un izmantošanu citā dalībvalstī nevarot ņemt vērā.

116 Šajā jautājumā ITSB aizstāv to pašu tēzi, proti, ka attiecīgā apzīmējuma izmantošanas komercdarbībā minētās tiesību normas izpratnē pierādīšanai nozīmīgā teritorija esot tikai tā, kurā šī aizsardzība ir pieteikta, proti, šajā lietā — Francija un Austrija. Tas izrietot jau no paša Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta formulējuma, jo vienā teikumā tajā esot norādīts uz "komercdarbībā izmantotu zīmi" un "dalībvalsts tiesību aktiem, kuri attiecas uz šo zīmi".

117 Pareizā pieeja esot tikusi izmantota Pirmās instances tiesas 2009. gada 24. marta sprieduma apvienotajās lietās no T-318/06 līdz T-321/06 *Moreira da Fonseca*/ITSB — *General Óptica* ("GENERAL OPTICA") (Krājums, II-649. lpp.) 40. punktā, proti, pieeja, atbilstoši kurai ekskluzīvo tiesību apjoma pārbaudei nozīmīgā teritorija ir tā, kurā ir piemērojama katra no šo ekskluzīvo tiesību pamatā esošajām tiesību normām.

118 *Budvar* turpretim norāda, ka Pirmās instances tiesa esot pareizi nospriedusi, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta ietvaros nav jāpierāda agrāko tiesību faktiskā izmantošana dalībvalsts teritorijā, kurā tās ir aizsargātas, jo šajā tiesību normā minētās tiesības var būt aizsargātas teritorijā, kurā tās nekas nav tikušas izmantotas.

119 Minētā tiesību norma neuzliekot pienākumu nedz pierādīt attiecīgā apzīmējuma faktisko izmantošanu, nedz pierādīt tā izmantošanu teritorijā, kurā tas ir aizsargāts.

120 Sava pirmā pamata otrās daļas ietvaros *Anheuser-Busch* trešām kārtām saistībā ar laikposmu, atbilstoši kuram ir jāpierāda agrāko tiesību izmantošana, norāda, ka, atsakoties par atbilstošo datumu, līdz kuram ir jāpierāda izmantošana komercdarbībā, izmantot preču zīmes reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas datumu un pārsūdzētā sprieduma 169. punktā nospriežot, ka pietiek ar to, ka izmantošana ir pierādīta pirms preču zīmes reģistrācijas pieteikuma publikācijas *Bulletin des marques communautaires*, Pirmās instances tiesa kļūdaini esot interpretējusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu.

121 Šajā ziņā *Anheuser-Busch* norāda, ka visiem nosacījumiem, kas ir izvirzīti, lai agrākas tiesības varētu izvirzīt saistībā ar vienu no Regulas Nr. 40/94 8. pantā paredzētajiem relatīvajiem atteikuma pamatojumiem, esot jābūt izpildītiem reģistrācijas pieteikuma, kas ir iebildumu priekšmets, iesniegšanas datumā, un saistībā ar šī panta 4. punktu tas ietverot nosacījumu par izmantošanu komercdarbībā. Tādējādi ikvienam pierādījumam, kas ir iesniegts nolūkā pierādīt šādu izmantošanu, esot jābūt agrākam par attiecīgā pieteikuma iesniegšanu vai tā prioritātes datumu.

122 Šādu interpretāciju līdzīgā kontekstā apstiprinot judikatūra, saskaņā ar kuru agrākas preču zīmes, ko iebildumu iesniedzējs izvirza atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktam, reputācijai ir jāpastāv preču zīmes, kas ir iebildumu priekšmets, reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā vai norādītajā prioritātes datumā (skat. tostarp 2008. gada 17. aprīļa spriedumu lietā C-108/07 P *Ferrero Deutschland*/ITSB, Krājums, I-61. lpp., 35. punkts), lai gan šajā tiesību normā veikta atsauce tikai uz preču zīmes agrāko pastāvēšanu un tajā tieši netiekot prasīts, lai arī reputācija būtu agrāka.

123 Šī judikatūra pamatojoties uz prioritātes principu, kas esot fundamentāls un vispārīgi, tostarp fundamentālos nolīgumos intelektuālā īpašuma jomā, atzīts intelektuālā īpašuma tiesību princips, kurš nostiprinot ekskluzīvu agrāku tiesību prioritāti pār tiesībām, kas radušās vēlāk, un kurš nosakot, ka preču zīmes reģistrācijas pieteikumu var apstrīdēt, tikai pamatojoties uz agrākām tiesībām.

124 *Anheuser-Busch* Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā, agrāko raksturu saistot ar preču zīmes reģistrācijas pieteikuma publicēšanu *Bulletin des marques communautaires*, esot neprecīzi pēc analoģijas piemērojusi Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktu. Tas esot pretrunā arī pārsūdzētā sprieduma 166. punktam, kurā Pirmās instances tiesa šādu piemērošanu pēc analoģijas esot noraidījusi.

125 Turklāt Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punkts ietverot izņēmuma un specifisku prioritātes noteikumu attiecībā uz agrākas preču zīmes saglabāšanu, ko nevarot piemērot pavisam citā kontekstā, tādā kā Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta konteksts.

126 Visbeidzot, "plašāka nekā tikai vietēja mēroga" apzīmējuma izmantošanas jēdziens esot autonoms Savienības tiesību nosacījums, kas, tāpat kā citi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta a) un b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi, kā arī, vispārīgāk, visi minētajā 8. pantā paredzētie nosacījumi esot jāizpilda "pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas vai prasītās prioritātes datuma attiecībā uz Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu".

127 Līdzīgi, atbilstoši ITSB viedoklim, par atbilstošo datumu, līdz kuram ir jāpierāda izmantošana komercdarbībā, esot jāuzskata preču zīmes reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas datums. Šis princips esot pareizi piemērots iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Moreira da Fonseca*/ITSB — *General Óptica* ("GENERAL OPTICA") 44. punktā.

128 *Budvar* turpretim norāda, ka Pirmās instances tiesas analīze esot jāapstiprina.

129 Pirmkārt, Tiesas judikatūru attiecībā uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu nevarot pārnest uz šī panta 4. punktu. Šīs judikatūras pamatā esot preču zīmju ar reputāciju specifiskais raksturs, jo esot ļoti iespējams, ka, iesniedzot vēlākas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, reputācija pieteicējam ir zināma. Turpretim attiecībā uz citiem minētajā 8. pantā norādītajiem iebildumu veidiem preču zīme kļūstot zināma un trešās personas pret to varot iebilst līdz ar reģistrācijas pieteikuma publicēšanu.

130 Otrkārt, šajā jautājumā pārsūdzētais spriedums neesot pretrunā prioritātes principam. Šis Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta a) apakšpunktā paredzētais princips uzliekot iebildumu iesniedzējam pienākumu izpildīt papildu nosacījumu, proti, pierādīt, ka iebildumu pamatojumam izmantotās tiesības ir iegūtas pirms preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma. Tomēr šāds princips neuzliekot iebildumu iesniedzējam pienākumu pierādīt, ka šīs tiesības komercdarbībā tikušas izmantotas pirms šī datuma.

131 Ar pirmā pamata trešo daļu *Anheuser-Busch* norāda, ka Pirmās instances tiesa tāpat esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumus, pārsūdzētā sprieduma 179.–183. punktā kļūdaini interpretējot šajā tiesību normā iekļautos vārdus "plašāka nekā tikai vietēja mēroga".

132 *Anheuser-Busch* it īpaši norāda, ka apzīmējuma "mērogs" Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē esot jānovērtē, ņemot vērā tā aizsardzības teritoriju, kas šajā lietā esot Francijas Republikas un Austrijas Republikas teritorija.

133 Turklāt mērogs minētās tiesību normas izpratnē apzīmējumam varot būt tikai tad, ja to izmanto to dalībvalstu tirgos, atbilstoši kuru tiesībām tas ir aizsargāts. Turpretim šāds mērogs nevarot izrietēt tikai no tā, ka apzīmējums ir aizsargāts atbilstoši divu vai vairāku dalībvalstu tiesību aktiem.

134 *Anheuser-Busch* no tā secina, ka vārdi "kas nav tikai vietēja mēroga" esot jāinterpretē kā tādi, kas veido autonomu Savienības tiesību nosacījumu, kurš nevarot būt atkarīgs no valsts tiesībām, bet esot izpildāms, izmantojot attiecīgo apzīmējumu to dalībvalstu tirgū, kuru teritorijā tas ir aizsargāts.

135 ITSB norāda, ka, pārsūdzētā sprieduma 180. punktā apzīmējuma "mērogu" saistot ar aizsardzības, kas ir atzīta izvirzītajās valsts tiesībās, ģeogrāfisko teritoriju, Pirmās instances tiesa neesot ievērojusi apstākli, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā paredzētais nosacījums, ka apzīmējums nevar būt tikai vietēja mēroga, esot prasība, kas ietilpst Savienības tiesībās un ko nevar novērtēt, atsaucoties uz valsts tiesībām.

136 Pārsūdzētā sprieduma 181. punktā nospriežot, ka agrākās tiesības nav tikai vietēja mēroga tiesības minētā 8. panta 4. punkta izpratnē tikai tāpēc, ka to aizsardzība izplatās ārpus to izcelsmes teritorijas, Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

137 ITSB uzskata, ka "mēroga" kritērijs esot vērsts uz to, lai visiem potenciālajiem apzīmējumiem, izņemot preču zīmes, kurus var izvirzīt, lai apstrīdētu Kopienas preču zīmes reģistrējamību, noteiktu efektīvu robežu. Tātad šis jēdziens varot attiekties tikai uz "izmantošanas komercdarbībā" ekonomisko apmēru un ģeogrāfisko izplatību.

138 Šajā ziņā ITSB atsaucas uz iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Moreira da Fonseca*/ITSB — *General Óptica* ("GENERAL OPTICA") 36.–39. punktu, kuros esot izmantota šī pēdējā norādītā interpretācija.

139 *Budvar* savukārt norāda, ka vārdi "plašāka nekā tikai vietēja mēroga" Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē norādot uz attiecīgā apzīmējuma aizsardzības ģeogrāfisko izplatību, proti, teritoriju, saistībā ar kuru iebildumu iesniedzējs var atsaukties uz savām agrākajām tiesībām, kas šajā lietā esot visa Francijas un Austrijas teritorija, kurā izvirzītās tiesības tiek aizsargātas attiecīgi saskaņā ar Lisabonas vienošanos un attiecīgajiem divpusējiem līgumiem.

140 Minētais izteiciens tādējādi attiecoties uz teritorijām, kur apzīmējums ir aizsargāts, nevis uz teritorijām, kurās tas ir izmantots. Pretējā interpretācija būtu pretrunā pašam Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta formulējumam un ar to iebildumu iesniedzējam turklāt tiktu uzlikts papildu nosacījums, kurš pie tam nebūtu atbilstošs šīs regulas 107. pantam, kurā kā agrāko tiesību piemērošanas kritērijs esot paredzēta teritorija, kurā šīs tiesības tiek aizsargātas, nevis teritorija, kurā tās tiek izmantotas.

— Tiesas vērtējums

141 Ar pirmā pamata otro un trešo daļu, kas ir jāizskata kopā, *Anheuser-Busch* Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta noteikumus, jo tā esot izmantojusi nosacījuma, saskaņā ar kuru agrākām tiesībām, kas ir izvirzītas, lai atbalstītu iebildumus, ir jāattiecas uz "plašākā nekā tikai vietēja mēroga komercdarbībā izmantotu apzīmējumu", kļūdainu interpretāciju.

142 Kas attiecas uz pirmo jautājumu attiecībā uz to, vai vārdi "komercdarbībā izmantots apzīmējums" ir jāsaprot kā tādi, kas, kā nospriedusi Pirmās instances tiesa, norāda uz agrāko tiesību izmantošanu komerciālas darbības, kas ir vērsta uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, nevis privātajā sfērā, vai arī kā tādi, kas norāda uz faktisku izmantošanu pēc analoģijas ar to, kas Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts attiecībā uz agrākām preču zīmēm, kuras ir izvirzītas, lai pamatotu iebildumus, pārsūdzētajā spriedumā nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

143 Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkts neskar iebildumu pamatojumam izvirzīta apzīmējuma "faktisko" izmantošanu, un norādītās regulas 43. panta 2. un 3. punkta formulējumā nekas neliecina, ka šādam apzīmējumam būtu piemērojama faktiskās izmantošanas prasība.

144 Turklāt, lai gan ir taisnība, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā iekļautajiem vārdiem "komercdarbībā izmantots" nav obligāti piemērojama tā pati interpretācija, kāda ir šīs regulas 9. panta 1. punkta vai Direktīvas 89/104 5. panta 1. punkta un 6. panta 1. punkta kontekstā izmantotā interpretācija, jo ir jāņem vērā attiecīgais šo tiesību normu mērķis, tad tomēr tāda šo vārdu interpretācija, atbilstoši kurai tie būtībā nozīmē, ka apzīmējums jāizmanto vienīgi komerciāli, atbilst vārdu parastajai nozīmei.

145 Pārsūdzētā sprieduma 166. punktā Pirmās instances tiesa tāpat pamatoti ir nospriedusi, ka, ja faktiskās izmantošanas prasība Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā minētajiem apzīmējumiem būtu izvirzīta ar tādiem pat nosacījumiem kā tie, kas paredzēti šīs regulas 43. panta 2. un 3. punktā, šādas interpretācijas rezultātā uz šiem apzīmējumiem būtu attiecināmi nosacījumi, kas ir saistīti ar iebildumiem, kuru pamatā ir agrākas preču zīmes, un ka atšķirībā no šiem iebildumiem Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta ietvaros iebildumu iesniedzējam ir jāpierāda arī, ka attiecīgais apzīmējums

tam saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesībām dod tiesības aizliegt izmantot jaunāku preču zīmi.

146 Turklāt agrākām preču zīmēm paredzētā faktiskās izmantošanas nosacījuma piemērošana pēc analoģijas Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā minētajām agrākajām tiesībām būtu pretrunā arī šī relatīvā reģistrācijas atteikuma pamatojuma principā autonomajam raksturam, kuram, kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 69.–71. punktā, ir raksturīgi specifiski nosacījumi un kurš ir interpretējams, ņemot vērā agrāko tiesību, uz kurām šāds pamatojums var attiekties, lielo neviendabību.

147 Otrkārt, saistībā ar jautājumu, vai vārdi "komercdarbībā izmantots" nozīmē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu izvirzītas ģeogrāfiskās izcelsmes norādes izmantošanai ir jābūt veiktai atbilstoši šāda apzīmējuma būtiskajai funkcijai, proti, garantēt patērētājiem preču ģeogrāfisko izcelsmi un īpašas tām raksturīgas īpašības, kamēr šajā lietā izvirzītais apzīmējums esot ticis izmantots kā preču zīme, Pirmās instances tiesa savā spriedumā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

148 Pārsūdzētā sprieduma 175. punktā Pirmās instances tiesa ir nospriedusi, ka, lai piemērotu Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, pietiek konstatēt, ka iebildumu pamatojumam izvirzītais apzīmējums ir izmantots komercdarbībā, turklāt fakts, ka šis apzīmējums ir identisks preču zīmei, nenozīmē, ka tas šim nolūkam netiek izmantots.

149 Saistībā ar funkciju, uz kuru jābūt vērstai apzīmējuma izmantošanai, — tas ir jāizmanto kā atšķirtspējīgs elements tādā ziņā, ka tam ir jākalpo, lai identificētu tā īpašnieka veicamo ekonomisko darbību, kas šajā lietā netiek apstrīdēts.

150 Minētajā 175. punktā Pirmās instances tiesa it īpaši ir norādījusi, ka tai nav skaidri precizēts, kādā veidā apzīmējums "BUD" ir ticis izmantots "kā preču zīme", un ka nekas neliecina par to, ka norāde, kas piestiprināta attiecīgajām precēm, norāda drīzāk uz preces komerciālo izcelsmi, nevis uz tās ģeogrāfisko izcelsmi.

151 No minētā izriet, ka iebildumu var vienīgi noraidīt, jo Pirmās instances tiesa savā spriedumā šajā ziņā nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, un turklāt apelācijas stadijā Tiesai nav jāpārbauda Pirmās instances tiesas veiktais faktu vērtējums; *Anheuser-Busch* turklāt nav Tiesā apgalvojusi, ka fakti būtu tikuši sagrozīti.

152 Treškārt, pretēji *Anheuser-Busch* norādītajam pārsūdzētā sprieduma 176. punktā Pirmās instances tiesa pamatoti varēja konstatēt, ka, lai pārbaudītu izvirzīto agrāko tiesību izmantošanas komercdarbībā nosacījumu, varēja ņemt vērā bez maksas veiktās piegādes, jo tās varēja tikt veiktas komerciālas darbības, kas ir vērsta uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, proti, lai iegūtu jaunu noieta tirgu.

153 Pirms tiek izskatīti citi *Anheuser-Busch* tās pirmā pamata otrās daļas ietvaros un ITSB tā pirmā pamata ietvaros izvirzītie iebildumi attiecībā uz laikposmu un teritoriju, kam ir nozīme saistībā ar izmantošanas komercdarbībā nosacījuma vērtējumu, vispirms ir jāanalizē *Anheuser-Busch* izvirzītā pirmā pamata trešā daļa un ITSB izteiktais pirmais pamats tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasību, atbilstoši kurai izvirzītajam apzīmējumam ir jābūt ne tikai vietēja mēroga, kas ir otrais Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā paredzētais nosacījums.

154 Pārsūdzētā sprieduma 180. punktā Pirmās instances tiesa ir nospriedusi, pirmkārt, ka no paša Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta formulējuma izriet, ka šī tiesību norma attiecas uz konkrēta apzīmējuma mērogu, nevis tā izmantošanas mērogu, un, otrkārt, ka šī apzīmējuma mērogam ir jāaptver tā aizsardzības ģeogrāfiskā izplatība, kurai nav jābūt tikai vietējai.

155 Šajā jautājumā pārsūdzētajā spriedumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

156 Apzīmējums, kura aizsardzības ģeogrāfiskā izplatība ir tikai vietēja mēroga, katrā ziņā ir aplūkojams kā tikai vietēja mēroga apzīmējums. Tomēr no tā neizriet, ka minētajā 8. panta 4. punktā paredzētais nosacījums visos gadījumos ir izpildīts jau tāpēc, ka attiecīgā apzīmējuma aizsardzība attiecas uz teritoriju, ko nevar uzskatīt par tādu, kas ir tikai vietēja mēroga, un šajā lietā — tāpēc, ka aizsardzības teritorija pārsniedz izcelsmes teritoriju.

157 Divu Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā paredzēto nosacījumu kopējais mērķis ir ierobežot konfliktus starp apzīmējumiem, nepieļaujot, lai ar agrākām tiesībām, kas nav pietiekami izteiktas, t.i., svarīgas un nozīmīgas komercdarbībā, varētu likt šķērsli jaunas Kopienas preču zīmes reģistrācijai. Šādai iebildumu iespējai ir jābūt rezervētai apzīmējumiem, kas faktiski un reāli [tiek izmantoti] to attiecīgajos tirgos.

158 Tātad apzīmējuma mērogs nevar būt atkarīgs tikai no tā aizsardzības ģeogrāfiskās izplatības, jo, ja tas tā būtu, ar apzīmējumu, kura aizsardzība nav tikai vietēja mēroga, vienīgi šī fakta dēļ varētu likt šķērsli Kopienas preču zīmes reģistrācijai pat tad, ja komercdarbībā tas tiktu izmantots vienīgi margināli.

159 No minētā izriet, ka, lai ar apzīmējumu varētu iebilst pret jauna apzīmējuma reģistrāciju, pirmajam minētajam apzīmējumam, ko izmanto, lai pamatotu iebildumus, jābūt faktiski un pietiekami nozīmīgā mērā izmantotam komercdarbībā un tam jābūt ģeogrāfiskai izplatībai, kas nav tikai vietēja mēroga, kas nozīmē, ka, ja šī apzīmējuma aizsardzības teritoriju var uzskatīt par vairāk nekā tikai vietēja mēroga teritoriju, šai izmantošanai jābūt veiktai nozīmīgā šīs teritorijas daļā.

160 Lai noteiktu, vai tas tā ir, ir jāņem vērā šī apzīmējuma kā atšķirtspējīga elementa izmantošanas ilgums un intensitāte attiecībā pret tā adresātiem, kas ir gan pircēji un patērētāji, gan arī piegādātāji un konkurenti. Šajā ziņā nozīme it īpaši ir apzīmējuma izmantošanai reklāmā un komerciālā sarakstē.

161 Tā kā atbilstoši šī sprieduma 159. punktā nospriestajam ir jāpārbauda attiecīgā apzīmējuma izmantošana komercdarbībā tā aizsardzības teritorijas ne tikai vietēja mēroga daļā, Pirmās instances tiesa, kā norāda gan *Anheuser-Busch* tās pirmā pamata otrās daļas, gan arī ITSB tā pirmā pamata ietvaros, tāpat ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 167. punktā nospriežot, ka ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu netiek prasīts, lai attiecīgais apzīmējums būtu izmantots tā aizsardzības teritorijā, un ka var pietikt ar izmantošanu citā teritorijā, nevis tajā, kur tas ir aizsargāts, iekļaujot arī jebkādas izmantošanas aizsardzības teritorijā neesamības gadījumu.

162 Tikai apzīmējuma aizsardzības teritorijā, neatkarīgi no tā, vai runa ir par tās kopumu vai vienīgi daļu, piemērojamās tiesības piešķir apzīmējumam ekskluzīvas tiesības, kas var radīt konfliktu ar Kopienas preču zīmi.

163 Turklāt nosacījuma attiecībā uz izmantošanu komercdarbībā vērtējums attiecībā uz katru no teritorijām, kur ir aizsargātas iebildumu pamatojumam izvirzītās tiesības, ir jāveic atsevišķi. Tādējādi šajā lietā apzīmējuma mērogu nevar secināt, kopīgi novērtējot apzīmējuma izmantošanu divās attiecīgajās teritorijās, proti, Austrijas teritorijā saistībā ar aizsardzību atbilstoši attiecīgajiem divpusējiem līgumiem un Francijas teritorijā saistībā ar aizsardzību saskaņā ar Lisabonas vienošanos.

164 Līdzīgi, kā norāda *Anheuser-Busch* un ITSB, pārsūdzētā sprieduma 169. punktā nospriežot, ka apzīmējuma izmantošana komercdarbībā ir jāpierāda tikai pirms preču zīmes reģistrācijas pieteikuma publicēšanas, nevis, vēlākais, šī pieteikuma iesniegšanas datumā, Pirmās instances tiesa savā spriedumā tāpat ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

165 Šajā ziņā pārsūdzētajā spriedumā ir ietverta vismaz neatbilstība, jo minētajā 169. punktā Pirmās instances tiesa pēc analoģijas ir atsaukusies uz attiecībā uz agrākām preču zīmēm, kas izvirzītas, lai pamatotu iebildumus, piemērojamajām prasībām, kamēr šī paša sprieduma 166. punktā Pirmās instances tiesa pamatoti, kā ir noteikts šī sprieduma 142. punktā, ir noraidījusi agrākām preču zīmēm noteiktā faktiskās izmantošanas nosacījuma piemērošanu pēc analoģijas atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam izvirzītajām agrākajām tiesībām.

166 Turklāt, kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 120. punktā, iebildumu pamatojumam izvirzīta apzīmējuma izmantošanai komercdarbībā ir jāpiemēro tāds pats temporālais kritērijs, kāds Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta a) apakšpunktā ir tieši paredzēts tiesību uz minēto apzīmējumu iegūšanai, proti, Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma kritērijs.

167 It īpaši ievērojot nozīmīgo laikposmu, kāds var paiet no reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas līdz tā publicēšanai, šī kritērija piemērošana pēc sava rakstura var labāk nodrošināt, ka attiecīgā apzīmējuma izmantošana, uz kuru tiek norādīts, ir reāla izmantošana, nevis tāda prakse, kuras mērķis ir tikai nepieļaut jaunas preču zīmes reģistrāciju.

168 Turklāt saskaņā ar vispārīgu principu attiecīgā apzīmējuma izmantošana, kas pilnībā vai lielākoties tikusi veikta laikposmā no Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma līdz šī pieteikuma publicēšanai, nav atzīstama par pietiekamu, lai noteiktu, ka šis apzīmējums ticis izmantots komercdarbībā tādējādi, lai parādītu, ka tam ir pietiekams mērogs.

169 No iepriekš minētā izriet, ka, lai gan *Anheuser-Busch* izvirzītie iebildumi attiecībā uz faktiskās izmantošanas, izmantošanas komercdarbībā un bez maksas veikto piegāžu jēdzieniem ir jānoraida, šīs pēdējās sabiedrības izvirzītā pirmā pamata otrā un trešā daļa, kā arī ITSB izvirzītais pirmais pamats ir pamatots, jo pārsūdzētajā spriedumā ir tikušas pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā saistībā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā paredzēto nosacījumu vērtējumu. Pirmās instances tiesa vispirms kļūdaini ir uzskatījusi, ka minētā apzīmējuma mērogs, kas nedrīkst būt tikai vietējs, ir novērtējams tikai atkarībā no attiecīgā apzīmējuma aizsardzības teritoriālās platības, neņemot vērā tā izmantošanu šajā teritorijā; pēc tam — ka šī apzīmējuma izmantošanas novērtējumam nozīmīgā teritorija ne obligāti ir tā aizsardzības teritorija, un, visbeidzot, — ka minētā apzīmējuma izmantošanai nav obligāti jābūt veiktai pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma.

Par otro apelācijas pamatu — Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta, lasot to kopā ar 74. panta 1. punktu, noteikumu pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

170 Ar savu otro pamatu *Anheuser-Busch* Pirmās instances tiesai pārmet, ka, pārsūdzētā sprieduma 199. punktā nospriežot, ka Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu, neņemot vērā visus faktiskos un tiesiskos apstākļus, kuriem ir nozīme, lai noteiktu, vai ar atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam izvirzītajām attiecīgajām dalībvalsts tiesībām *Budvar* tika dotas tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta, lasot to kopā ar 74. panta 1. punktu, noteikumus.

171 *Anheuser-Busch* Pirmās instances tiesai pārmet, ka, pārsūdzētā sprieduma 193. punktā nospriežot, ka Apelāciju padomei ir bijis pienākums pēc savas ierosmes ar līdzekļiem, kas tai šim nolūkam šķiet lietderīgi, gūt informāciju par piemērojamajām valsts tiesībām, tostarp attiecīgās dalībvalsts judikatūru, jo šīs tiesības varēja tikt uzskatītas par pazīstamu vai vispārzināmu faktu, un ka līdztekus lietas dalībnieku saistībā ar šo jautājumu iesniegtajiem pierādījumiem tai no šiem pēdējiem minētajiem dalībniekiem vai ar citiem līdzekļiem bija jāiegūst informācija par minētajās tiesās notiekošajām tiesvedībām, Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta noteikumus.

172 Spriežot šādi, Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi lietas dalībnieku iebildumu procesā procesuālo tiesību vienlīdzības principu, jo tās nostāja nozīmējot, ka Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma autoram gadījumā, ja ir izteikts vienkāršs iebildumu iesniedzēja, kurš izvirza agrākas tiesības atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam, apgalvojums, ir jāveic valsts tiesību un judikatūras izpēte.

173 Pārsūdzētais spriedums šajā jautājumā it īpaši esot pretrunā Regulas Nr. 40/94 74. pantā ietvertajam principam, ka iebildumu, kas pamatoti ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu, gadījumā pierādīšanas pienākums ir iebildumu iesniedzējam un tam tostarp ir jāpierāda, ka attiecīgais apzīmējums dod šim iebildumu iesniedzējam tiesības aizliegt agrākas preču zīmes izmantošanu.

174 No minētā 74. panta 1. punkta izrietot, ka iebildumu procesā ITSB pārbaude ir ierobežota ar lietas dalībnieku norādītajiem faktiem un ka ITSB nav jāievāc informācija par šādiem faktiem pēc savas ierosmes.

175 Tā kā valsts tiesības, tostarp attiecīgās dalībvalsts tiesu judikatūra un šajā lietā — judikatūra attiecībā uz jautājumu, vai ģeogrāfiskās izcelsmes norāde var tikt aizsargāta tiesā, ir faktiskie apstākļi, šādus apstākļus nevarot uzskatīt par vispārzināmiem faktiem, saistībā ar kuriem ITSB būtu jāveic izmeklēšana pēc savas ierosmes.

176 *Anheuser-Busch* norāda, ka, lai novērtētu, vai iebildumu iesniedzējs ir pietiekami pierādījis, ka izvirzītais apzīmējums tā īpašniekam dod tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, pārsūdzētā sprieduma 195. punktā Pirmās instances tiesa esot izmantojusi kļūdainu kritēriju, proti, pierādījumu par tādu valsts tiesību normu abstraktu esamību, kuras var būt tiesību, kas ļauj nepieļaut jaunākas preču zīmes izmantošanu, pamats.

177 Tādā situācijā, kāda ir pamata lietā, Apelāciju padome atbilstoši *Anheuser-Busch* viedoklim, pamatojoties uz daudziem šīs pēdējās sabiedrības iesniegtajiem pierādījumiem, kas parāda, ka attiecīgais apzīmējums nevarēja tikt aizsargāts tiesā nedz Austrijā, nedz arī Francijā, esot bijusi kompetenta secināt, ka pretēji principam, ka pierādīšanas pienākums ir iebildumu iesniedzējam, *Budvar* nav iesniegusi pierādījumu, ka tai ir tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu. Ar šādu lēmumu turklāt

netiekot galīgā veidā kaitēts iebildumu iesniedzējam, jo no preču zīmes reģistrācijas brīža tas vienmēr varot to apstrīdēt, izmantojot atzīšanas par spēkā neesošu procesu.

178 Ar savu otro pamatu ITSB Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta noteikumus. Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 193. punktā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

179 ITSB norāda, ka savā judikatūrā pirms pārsūdzētā sprieduma Pirmās instances tiesa esot uzskatījusi, ka valsts tiesu nolēmumi nav "vispārzināmi fakti", ko ITSB var izskatīt pēc savas ierosmes.

180 ITSB uzskata, ka specifiskajā Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta kontekstā valsts tiesu nolēmumi esot apstākļi, ar kuriem var pierādīt "tiesību aizsardzības apjomu" Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē, kas esot pierādījums, kurš saskaņā ar šo pašu noteikumu esot jāsniedz iebildumu iesniedzējam.

181 Katrā ziņā tad, ja, kā to esot darījusi *Anheuser-Busch*, Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs iesniedz valsts tiesu nolēmumus, kas parāda, ka iebildumi pret jaunāku preču zīmi, kas tikuši sniegti, pamatojoties uz tiesībām, kuras izvirzītas atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam, nav tikuši apmierināti, iebildumu iesniedzējam, lai pierādītu tiesību, uz ko tas pamatojas, aizsardzības faktisko apjomu, tātad esot jāsniedz pierādījums par pretējo, pierādot, ka šie nolēmumi ir tikuši atcelti.

182 ITSB uzskata, ka šādā situācijā Pirmās instances tiesa, neizjaucot Regulas Nr. 40/94 76. panta 1. punktā paredzēto lietas dalībnieku procesuālo tiesību un pienākumu līdzsvaru, neesot varējusi prasīt, kā tā esot darījusi pārsūdzētā sprieduma 193. punktā, lai šo pierādījumu ITSB izskatītu pēc savas iniciatīvas.

183 *Budvar* uzskata, ka, uzliekot ITSB pienākumu pēc savas ierosmes ievākt informāciju par attiecīgās dalībvalsts iekšējām tiesībām, Pirmās instances tiesa neesot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta un 74. panta 1. punkta noteikumus.

184 Šādam pienākumam esot samērīgs raksturs, un tas turklāt esot saderīgs ar Regulas Nr. 40/94 76. panta 1. punktu, ar kuru ITSB ir piešķirta iespēja veikt noteiktus izmeklēšanas pasākumus.

185 *Budvar* tāpat norāda, ka *Anheuser-Busch* tās otrā pamata ietvaros izteiktā analīze faktiski esot saistīta ar šīs pēdējās sabiedrības izvirzīto pirmo pamatu, saskaņā ar kuru ITSB ir kompetence novērtēt iebildumu pamatojumam izvirzīto agrāko tiesību spēkā esamību. To pašu iemeslu dēļ, kādi ir norādīti, atbildot uz pirmo pamatu, *Budvar* uzskata, ka otrais pamats ir jānoraida.

— Tiesas vērtējums

186 Ar savu otro pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 184.–199. punktu, *Anheuser-Busch* un ITSB norāda, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini esot nospriedusi, ka, neņemot vērā visus faktiskos un tiesiskos apstākļus, kam ir nozīme, lai noteiktu, vai atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam *Budvar* ar attiecīgās dalībvalsts iekšējām tiesībām tika dotas tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu.

187 Šis pamats īpaši ir vērsts pret pārsūdzētā sprieduma 193. punktu, kurā Pirmās instances tiesa kļūdaini esot nospriedusi, ka šajā lietā Apelāciju padomei pēc savas ierosmes ir bijis jāiegūst informācija par tiesvedības iznākumu, ko *Oberster Gerichtshof*, kas ir pēdējās instances tiesa Austrijā, *Budvar* ir uzsākusi par spriedumu, no kura izriet, ka, pamatojoties uz atbilstoši attiecīgajiem divpusējiem līgumiem aizsargāto nosaukumu "Bud", *Budvar* nav varējusi aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

188 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka minētās regulas 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts nosacījums, kas prasa, lai atbilstoši dalībvalsts tiesību aktiem, kuri attiecas uz saistībā ar šo tiesību normu izvirzītu apzīmējumu, šis apzīmējums dotu tā īpašniekam tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

189 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktu pierādīšanas, ka šis nosacījums ir izpildīts, pienākums ir iebildumu ITSB iesniedzējam.

190 Šajā kontekstā un saistībā ar šajā lietā izvirzītajām agrākajām tiesībām Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 187. punktā pamatoti ir uzskatījusi, ka ir jāņem vērā tostarp valsts tiesību akti, uz kuriem ir norādīts iebildumu pamatojumam, un attiecīgajā dalībvalstī taisītie tiesu spriedumi un ka, balstoties uz šo pamatu, iebildumu iesniedzējam ir jāpierāda, ka attiecīgais apzīmējums ietilpst attiecīgās dalībvalsts tiesību piemērošanas jomā un ka tas ļauj aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

191 No tā izriet, ka pretēji tam, ko sava otrā pamata ietvaros norādījusi *Anheuser-Busch*, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 195. punktā pamatoti ir uzskatījusi, ka iebildumu iesniedzējam ir tikai jāpierāda, ka tam ir tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, un ka no tā nevar prasīt, lai tas pierādītu, ka šīs tiesības ir tikušas izmantotas tādā ziņā, ka iebildumu iesniedzējs ir faktiski varējis īstenot šādas izmantošanas aizliegumu.

192 Šajā jautājumā *Anheuser-Busch* tās apelācijas sūdzības atbalstam izvirzītais otrais pamats tādējādi nav pamatots.

193 No tā arī izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 195. punktā Pirmās instances tiesa saistībā ar cilmes vietas nosaukuma "bud", kas ir reģistrēts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, aizsardzību Francijā pamatoti ir nospriedusi, ka, lai secinātu, ka *Budvar* nav pierādījusi, ka nosacījums saistībā ar tiesībām, pamatojoties uz izvirzītu apzīmējumu, aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu ir izpildīts, Apelāciju padome nevarēja pamatoties uz faktu, ka no šajā dalībvalstī pasludināta tiesas nolēmuma izriet, ka *Budvar* līdz šim nav varējusi liegt *Anheuser-Busch* izplatītājam pārdot Francijā alu ar preču zīmi "BUD".

194 Šis iemesls pats par sevi bija pietiekams, lai konstatētu, ka apstrīdētie lēmumi saistībā ar šo jautājumu attiecībā uz konkrētajām agrākajām tiesībām, proti, aizsardzību saskaņā ar Lisabonas vienošanos, ir atceļami.

195 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 192. punktā Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka, lai secinātu, ka *Budvar* nav iesniegusi pierādījumu, ka attiecīgais apzīmējums tai dod tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, Apelāciju padome ir atsaukusies tikai uz Austrijā un Francijā pasludinātajiem tiesu nolēmumiem.

196 Konstatējot, ka neviens no minētajiem nolēmumiem nav ieguvis *res judicata* spēku, Pirmās instances tiesa šajā pašā 192. punktā ir nospriedusi, ka Apelāciju padome, lai pamatotu savu secinājumu, nevarēja balstīties tikai uz šiem nolēmumiem un tai, lai pārbaudītu, vai atbilstoši šīm tiesību normām *Budvar* bija tiesības, pamatojoties uz izvirzīto apzīmējumu, aizliegt jaunāku preču zīmi, bija jāņem vērā arī iebildumu procesa ietvaros *Budvar* norādītās valsts tiesību normas.

197 Šajā jautājumā Pirmās instances tiesa pamatoti ir konstatējusi, ka apstrīdētajos lēmumos tikusi pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

198 Šajā ziņā ir jānorāda, kā Pirmās instances tiesa ir atzīmējusi pārsūdzētā sprieduma 192. un 193. punktā, ka, lai gan Apelāciju padome ir apzinājusies faktu, ka *Anheuser-Busch* norādītie tiesu nolēmumi nav galīgi, jo tie ir tikuši pārsūdzēti augstākas instances valsts tiesā, tā, lai nolemtu, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums nav izpildīts, tomēr ir pamatojusies vienīgi uz šiem nolēmumiem, jo, pirmkārt, Austrijā pasludinātais spriedums esot balstīts uz faktu konstatējumiem, kuru pārskatīšana pēdējās instances tiesā ir "maz ticama", un, otrkārt, Francijas tiesas spriedums parādot, ka *Budvar* "līdz šai dienai nav spējusi liegt *Anheuser-Busch* izplatītājam pārdot Francijā alu ar preču zīmi"BUD"".

199 Tādējādi no apstrīdētajiem lēmumiem izriet, ka, lai nolemtu, ka *Budvar* nav pierādījusi, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts, Apelāciju padome ir balstījusies uz kļūdainiem argumentiem.

200 Saistībā, pirmkārt, ar Francijas tiesas pasludināto nolēmumu šī sprieduma 193. punktā jau ir norādīts, ka Apelāciju padomes izmantotais arguments pamatojas uz prasību, kas neizriet no minētās tiesību normas, tādēļ apstrīdētie lēmumi ir prettiesiski.

201 Attiecībā uz, otrkārt, Austrijas tiesas pasludināto nolēmumu, — ja Apelāciju padome uzskatīja, ka ar šo nolēmumu nepietiek, lai noteiktu, vai Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts, tai šī nepietiekamība

bija jākonstatē, lai no tās secinātu, ka, tā kā *Budvar* nav iesniegusi ITSB *Oberster Gerichtshof* spriedumu, kas apstiprinātu, ka šai sabiedrībai tomēr ir tiesības aizliegt jaunāku preču zīmi, šī pēdējā sabiedrība pretēji tam, kas tiek prasīts minētās regulas 74. panta 1. punktā, nav pierādījusi, ka minētais nosacījums ir izpildīts.

202 Tomēr ir jākonstatē, kā Pirmās instances tiesa konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 192. un 193. punktā, ka Apelāciju padome ir rīkojusies pavisam citādi.

203 Nav apstrīdēts, ka tā ir atsaukusies tikai uz *Anheuser-Busch* norādīto Austrijas tiesas nolēmumu, lai, pamatojoties uz argumentu, ka šis nolēmums ir balstīts uz faktu konstatējumiem, kuru apstrīdēšana pēdējās instances tiesā esot "maz ticama", no tā secinātu, ka *Budvar* nebija tiesību aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

204 Tāpat kā Apelāciju padome, kā jau ir norādīts šī sprieduma 95. punktā, šajā lietā nevarēja kompetentu valsts tiesu vērtējumu attiecībā uz atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam izvirzīto agrāko tiesību spēkā esamību aizstāt ar savu vērtējumu, Apelāciju padome arī nevarēja no paša sākuma izslēgt *Oberster Gerichtshof* sprieduma, kas vēl tiks pieņemts nākotnē, ietekmi uz jautājumu, vai Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts, lai gan *Budvar* Apelāciju padomi bija informējusi, ka minēto nolēmumu tā ir pārsūdzējusi šajā valsts tiesā, un tādējādi šāda ietekme tika izslēgta, pamatojoties uz pašas Apelāciju padomes vērtējumu par šī lēmuma apstrīdēšanas varbūtību.

205 Ievērojot, ka *Budvar* atbilstoši attiecīgajiem divpusējiem līgumiem ar spēku Austrijā izvirzītās agrākās tiesības apstrīdēto Apelāciju padomes lēmumu pieņemšanas datumā, kā ir ticis konstatēts šī sprieduma 96. punktā, izskatot *Anheuser-Busch* izvirzīto pirmo pamatu, kurš, kā pamatoti norādījusi *Budvar*, ir cieši saistīts ar tās otro pamatu, nebija atzītas par spēkā neesošām ar galīgu un nepārsūdzamu tiesas spriedumu, šī pēdējā nevarēja pamatoties tikai uz tiesas nolēmumu, kas vēl nav galīgs un tiek pārsūdzēts, lai secinātu, ka atbilstoši minētajām agrākajām tiesībām *Budvar* nav tiesību aizliegt preču zīmes "Bud" izmantošanu.

206 Vienīgais secinājums, ko var izdarīt no šāda tiesas nolēmuma, ir tāds, ka, lai gan attiecīgās agrākās tiesības katrā ziņā tiek apstrīdētas, tās tomēr pastāv.

207 Tā kā šīs agrākās tiesības turpināja pastāvēt, jautājumam, vai iebildumu iesniedzējam ar tām ir dotas tiesības aizliegt jaunāku preču zīmi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta izpratnē, būtu bijis jānoved pie pārbaudes — kā ir norādīts šī sprieduma 190. punktā —, vai šis iebildumu iesniedzējs ir pierādījis, ka attiecīgais apzīmējums ietilpst attiecīgās dalībvalsts tiesību piemērošanas jomā un ka tas ļauj aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

208 Saistībā ar šo jautājumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 192. punktā ir norādījusi, ka *Budvar* Apelāciju padomē ir izvirzījusi ne tikai attiecīgo divpusējo līgumu, bet arī Austrijas tiesību normas, kuras atbilstoši šī iebildumu iesniedzēja viedoklim varēja būt pamats tā tiesībām aizliegt jaunāko preču zīmi "Bud". Tomēr, kā Pirmās instances tiesa ir konstatējusi šajā pašā 192. punktā, Apelāciju padome šīs tiesību normas nebija ņēmusi vērā, nedz arī norādījusi apstākļus, kas varētu likt apšaubīt to piemērojamību šajā lietā.

209 Pārsūdzētā sprieduma 192. un 195. punktā norādītie apsvērumi var pamatot secinājumu, pie kura Pirmās instances tiesa ir nonākusi pārsūdzētā sprieduma 199. punktā, saskaņā ar kuru, neņemot vērā visus faktiskos un tiesiskos apstākļus, kam ir nozīme, lai noteiktu, vai atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktam attiecīgās dalībvalsts tiesības dod *Budvar* tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu.

210 No minētā izriet, ka, lai gan, protams, pārsūdzētā sprieduma 193. punktā Pirmās instances tiesa būtībā ir piebildusi, ka ITSB pienākums pēc savas ierosmes ievākt informāciju par vispārzināmiem faktiem, tostarp par attiecīgās dalībvalsts iekšējām tiesībām, nozīmē, ka šajā lietā Apelāciju padomei no lietas dalībniekiem vai izmantojot jebkādus citus līdzekļus bija "atļauts" ievākt informāciju par *Oberster Gerichtshof* uzsāktās tiesvedības iznākumu, šis arguments, pat ja tiktu pieņemts, ka tas patiešām nozīmē Apelāciju padomes pienākumu pēc savas ierosmes ievākt informāciju par šādu tiesvedību un ka tādējādi, kā norāda *Anheuser-Busch* un ITSB, tas izriet no kļūdas tiesību piemērošanā, pats par sevi nevar padarīt par spēkā neesošu Pirmās instances tiesas secinājumu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tie attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētā secinājuma pārbaudi, prettiesisko raksturu.

211 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iebildumi, kas vērsti pret pilnīgas izskatīšanas labad izteiktiem Pirmās instances tiesas nolēmuma pamatojuma argumentiem, nevar izraisīt šī nolēmuma atcelšanu un tādējādi ir neefektīvi (it īpaši skat. 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 148. punkts).

212 Jautājumu, vai Apelāciju padomei vajadzēja vai tā varēja pēc savas ierosmes ievākt informāciju par attiecīgās tiesvedības iznākumu, Pirmās instances tiesa ir analizējusi pilnīgas izskatīšanas labad, jo šajā lietā, kā ir atgādināts šī sprieduma 204. punktā, tā ir norādījusi, ka Apelāciju padome, pamatojoties uz savu pašas veikto attiecīgā tiesas nolēmuma pārskatīšanas varbūtības vērtējumu, uzskatīja, ka nav vajadzības ievākt informāciju par šo jautājumu un tās rīcībā ir visa lietderīgā informācija, lai pārbaudītu,

vai Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts, un šajā lietā secinātu, ka tas tā nav.

213 No minētā izriet, ka otrais *Anheuser-Busch* un ITSB izvirzītais pamats tiktāl, ciktāl tas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 193. punktu, ir vērsts pret šī sprieduma pilnīgas izskatīšanas labad izteiktu argumentu un tātad, pat pieņemot, ka tas ir pamatots, tas nevar izraisīt tā atcelšanu.

214 Tādējādi *Anheuser-Busch* tās apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītais otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji neefektīvs un ITSB izvirzītais otrais pamats ir jānoraida kā neefektīvs.

215 Šajos apstākļos pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, jo saistībā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta interpretāciju Pirmās instances tiesa vispirms kļūdaini ir uzskatījusi, ka attiecīgā apzīmējuma mērogs, kas nedrīkst būt tikai vietējs, ir novērtējams tikai saistībā ar šī apzīmējuma aizsardzības teritorijas izplatību, neņemot vērā tā izmantošanu šajā teritorijā; pēc tam — ka minētā apzīmējuma izmantošanas vērtējumam nozīmīgā teritorija ne obligāti ir tā aizsardzības teritorija, un, visbeidzot, — ka šī apzīmējuma izmantošanai nav obligāti jābūt veiktai pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma.

Par prasību Vispārējā tiesā

216 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. panta pirmajai daļai, ja apelācija ir pamatota, Tiesa var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.

217 Šajā lietā Pirmās instances tiesa ir apmierinājusi *Budvar* iebildumu, kas ietilpst tās vienīgā pamata otrajā daļā, ar kuru tā apstrīd Apelāciju padomes veikto Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā paredzētā nosacījuma par apzīmējuma, kurš nav tikai vietēja mēroga, izmantošanu komercdarbībā piemērošanu.

218 Šī sprieduma 215. punktā ir konstatēts, ka saistībā ar šī nosacījuma piemērošanu pārsūdzētajā spriedumā ir tikušas pieļautas trīs kļūdas tiesību piemērošanā.

219 Lai novērtētu *Budvar* izvirzīto pamatu attiecībā uz Apelāciju padomes veikto nosacījuma par apzīmējuma, kurš nav tikai vietēja mēroga, izmantošanu komercdarbībā piemērošanu, ir jāveic to faktisko apstākļu pierādījuma spēka vērtējums, ar kuriem var pierādīt, ka šajā lietā šis nosacījums, ņemot vērā tā šajā spriedumā izskaidroto definīciju, ir izpildīts, un šo faktisko elementu skaitā ietilpst tostarp *Budvar* iesniegtie dokumenti, kas ir minēti pārsūdzētā sprieduma 171. un 172. punktā.

220 No tā izriet, ka tiesvedības stadija neļauj Tiesai taisīt galīgo spriedumu šajā lietā, tādēļ *Budvar* prasība ir nodotama atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā sprieduma par minēto pamatu taisīšanai.

Par tiesāšanās izdevumiem

221 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem, kas ir saistīti ar šo apelācijas tiesvedību, pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 16. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/06 *Budějovický Budvar*/ITSB — *Anheuser-Busch* ("BUD"), jo saistībā ar Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi, kurā grozījumi ir izdarīti ar Padomes 2004. gada 19. februāra Regulu (EK) Nr. 422/2004, 8. panta 4. punkta interpretāciju Pirmās instances tiesa kļūdaini vispirms ir uzskatījusi, ka attiecīgā apzīmējuma mērogs, kas nedrīkst būt tikai vietējs, ir novērtējams tikai saistībā ar šī apzīmējuma aizsardzības teritorijas izplatību, neņemot vērā tā izmantošanu šajā teritorijā; pēc tam — ka minētā apzīmējuma izmantošanas vērtējumam nozīmīgā teritorija ne obligāti ir tā aizsardzības teritorija, un, visbeidzot, — ka šī paša apzīmējuma izmantošanai nav obligāti jābūt veiktai pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma;

2) pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt;

3) apvienotās lietas T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/06 nodot atpakaļ izskatīšanai Eiropas Savienības Vispārējā tiesā;

4) atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

[Paraksti]